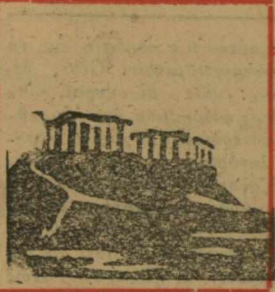

Η ΕΘΝΙΚΗ

ΧΑΡΑ

ΕΒΔΟΜΗΘΗΣΙΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Α^{ΟΝ} - ΑΡΙΘ. 10
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΡΙΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΜΕΤΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Εσωτερικού..... Δραχ. 5
Εξωτερικού..... φρ. 10
Γουσσίας..... ρούβλ. 5
Αμερικής..... δολλ. 21/2

11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1914

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΥ ΜΑΣ

— ΠΑΤΕΡΑ! ΠΑΤΕΡΑ! ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΕΥΓΟΥΝ! ...

Ο ΘΕΟΣ ΜΑΖΥ ΣΑΣ

Η φουσκοθαλασσιά του Ήπειρωτικού ζητήματος...

Το βαρύ και σοβαρό της επιχειρήσεως, εκπροσωπούμενον από το γνήσιον του Δρίνου τέκνον...

Η επίσημος Έλλάς με δεμένα τα χέρια, διά λόγους, οι οποίοι δεν είναι του παρόντος...

Είς τον ανέλιξον δε Έλληνας, την μεγαλοφυήν και θαυματουργόν αυτήν δύναμιν...

Γι' αυτό προς σας αποτεινόμεθα οι Πατέρες...

Ας δείξωμεν μίαν ακόμη φοράν, ότι η Έλληνική οικογένεια...

Ας δείξωμεν μίαν εισέτι φοράν, ότι δεν λησιπυγούμεν...

Προς σας δε, οι γενναία της Ήπειρου τέκνα...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΥΔΙΑΝ

ΠΑΛΑΙΣΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ταξιδεύετε, ταξιδεύετε, φροντίζοντες να είδητε...

διοικητικόν αντίδοτος χρωμάτων. Ο καταρράκτης...

Τα ποίητά μου! Τα χαιρέτω ως δέματα. Υπάσχον...

Είς τας προσιωτάρας Σουδικάς πόλεις οι οικίαι...

Ερχεται ανόρθηρος η ανγκραϊκή σκηνή...

Ο οιδηρόδρομος είναι στρωμένος παρά ειδύλλια...

Η άμαξοστασία τρέχει εν μέση στεροφών Απριλίου...

Τιποτε δεν λέγει ο ήλιος της προαναδας...

Πρωί, πρωί επί οιδηρόδρομον ανά τους ποταμούς...

Εγγλεσπούλα, κί μετ' αυτήν μία παρδαλή ως να...

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΟΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΟΟ

Και η βοή ελλημύρισε όλην την γαλανότητα...

Τί είνε; Ο βόγγος ἐγέμιζε τον ἀγέρα και ἐπεροούσε...

Μία φωνή ἐπετάχθη από τον κίτρινον φράκτιν...

Ο πλέον σάν θύελλα που βράζει, σάν θύελλα...

Η Τησιφώνη, η Τησιφώνη ἐπεροούσε και δώλουζε...

Η νέα κόρη το ρόδον ημοιάζει ωσαύτως...

Ελα!... πυροξάνθο κοράσι να φύγουμε...

Μη βάνης για στολίδια σου στα στήθη σου...

Που με την ωμορφάδα σου σκληραίνεις...

Στυλιανός Αγγουδάκης

Μα εκείνη, που αγαπούσε απ' την καρδιά...

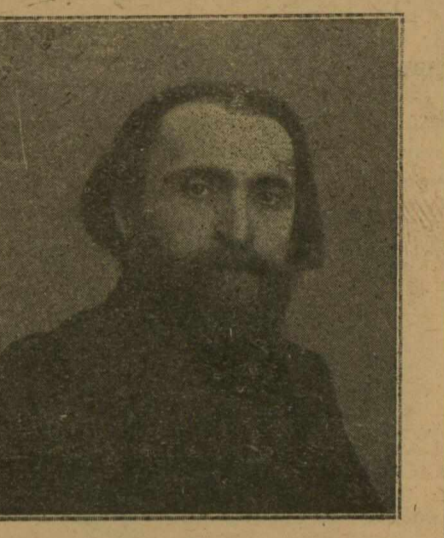
Όταν το ρόδο ανοίξει τη δροσερή καρδιά του...

Μά όταν εγώ σ' ανοίγω την θλιβερή καρδιά...

Πρωί, πρωί επί οιδηρόδρομον ανά τους ποταμούς...

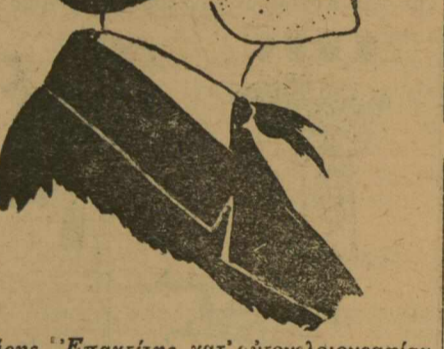
Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Και πάλιν συνέχεια απαραίτητος της στήλης των...

Ο Γ. Σουρής του Ρωμηού σον Δίας και σάν άσκηνη...

Δύτηρος ένας Δυκιδεύς—έτσι τον ονόμαζε ο Ζοχ...

Ο Χόρης Έπαχτής και' αυτογελοιογραφίαν του.

Η ΝΕΑ ΚΟΡΗ

Η νέα κόρη το ρόδον ημοιάζει ωσαύτως κη'ος...

Εκ' του Έτωλ σ' (Aristot Rol. Fneiose) Κωνσταντίνος...

ΕΛΛΑΣ

Ελα!... πυροξάνθο κοράσι να φύγουμε... δά γίνη...

Μη βάνης για στολίδια σου στα στήθη σου...

Που με την ωμορφάδα σου σκληραίνεις...

Στυλιανός Αγγουδάκης

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Από κρότον και ύβρεις βουτζει και βογγά και βροστά...

Στά Σεπόλια για κούττα τρομάρα τις κομπιούρες...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Είδ' απόψε σε λειβάδια άνθισμένα...

Όταν λίγο πεύο εμπρός μου είδ' αγάπη μου...

Όταν λίγο πεύο εμπρός μου είδ' αγάπη μου...

Όταν λίγο πεύο εμπρός μου είδ' αγάπη μου...

Όταν λίγο πεύο εμπρός μου είδ' αγάπη μου...

Όταν λίγο πεύο εμπρός μου είδ' αγάπη μου...

Όταν λίγο πεύο εμπρός μου είδ' αγάπη μου...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΕΝΟΣ ΧΩΡΙΟΥ

Επρεπε να πάμε από τα Σέρβια στη Βέρροια, κι' έχασαμε το δρόμο περιπλανηθέντες εις τα πέριξ της Κοζάνης Τουρκοχώρια. Είμεθα τρεις εις μίαν βρύσιν συνηγήσαμεν δύο ευζώνους, επιστρέφοντας από άδειαν αναρωστικήν και παραστρατήσαντες εκεί, παρακάτω ένα φαντάρον άνευ όπλου και γυλιού και με μίαν κουβέρταν θλιβερώς και απογοητευμένως κρεμομένην επάνω του, ως έτοιμην να πέση και αυτοκτονήση καταγής, και πειθό κάτω από 'κει ένα Γαριβαλδινόν... μελιστάλακτον, τρώγοντα κρηθήρες και άλειμένον όλον μέλι, σαν ροδοψημένος λουκουμάς και τυλιγμέ-

Τον είχαμε περικυκλώσει σύννεφο ή μέλισσων σ' ένα αντίσκηνο για ν' αποφυγή τα κεντήματα των μελισσών, που έβομβούσαν γύρω του.

Είμεθα όλοι ησυχασμένοι και ταλαίφραγοι εκ της μακράς πορείας. Η κοινή τύχη μας ήρθε και έτραβήξαμε, χωρίς να ξέρουμε που μιάς έφερον ο δρόμος.

Ο ρέων μέλι Γαριβαλδινός και οι θεομηστικί ειζώνοι έγνωρίζαν τόσο καλά α μέρη που περνούσαμε, ώστε τα Σέρβια τα ένόμιζαν Κράτος... Σερβικόν και έλεγαν ότι την Βέρροιαν... την πήραν μαζί τους οι Τούρκοι φεύγοντες, γι' αυτό δεν την εί- ρισκαν από το πρωί πεζοπορούντες.

Όλοι οι χωρικοί, όσους φωτόσαν περ- νώντας, τους έλεγαν «εδώ για παρακάτω είνε».

— Είνε μακρυνά ;

— Είνε-δεν είνε μιά ώρα...

Και όμως έπερασαν πολλές ώρες και ή Βέρροια ακόμη να φανή.

Οι δύο στρατιώται, των οποίων ήμουν επί κεφαλής, συνεζήτησαν και έγκρίνιζαν εάν τά δση, τα όποια φορτωμένα χιόνια έ- ξετυλιγόnton δεξιά μας είνε τα Καμβούνια ή ο... Γράμμος και το Βόειον.

Η πείνα μιάς είχε θερίσει για καλά.

— Θα φάω το τσαρούχι μου, σφύλιασε ο ένας των ευζώνων που δεν μπορούσε πεία να κρατηθή.

Ο άλλος τα είχε βάσει με τον Γαριβαλ- δινόν, του όποιον το κόκκινο της στολής χρώμα του ενεδύμιζα πανηγύρια και κόκ- κίνα σφαχτών συμπόσια και οίνων βακχι- σμούς.

Και γύρω μας ήπλοστο μία έκτασις κυ- ματιστή, λοφίσκοι γεμάτοι πουρνάρια και κοντόχλαδα, χωράκια χλοομένη, δένδρα άποφυλλισμένα και ξηρά, σαν μάτρα από καΐδια, και καρακάξες χοιδοκεφάλες και μελανές σαν Καραγκούνισσες που έκρωζαν

εις τα γυμνά χωράκια, σαν γυναίκα που συ- ζητούν.

— Θα φάω χορτάρι, έχομετίσιν άνοι- γων τα ρουθούνια του ο ένας των ευζώ- νων, σαν πεινασμένο άλογο που όσμίζεται γρασίδι.

Οι δύο σύντροφοί μου έξηκολούθουν ά- κόμη να συζητούν.

— Τα Καμβούνια είνε, σου λέω.

— Όχι, το Βόειον...

— Βρε τα Καμβούνια...

— Το Βόειον, είνε...

— Όλίγον έλειψε να τσακωθούν.

— Σταθήτε, βρε παιδιά... Δεν είνε δυ- νατόν να είνε το Βόειον αυτό...

— Γιατί ;

— Γιατί αν ήταν βόειον, θα το έ- τρώγαν οι ευζώνοι...

Τέλος πίσω από ένα χλοορό κύμα γής έ- ξεμύτησε σαν βελονίτσα έτοιμη να τρυπή- ση, ένας άσπρος μιναρές και σε λίγο ξε- ανοιχτηκε εμπρός μας ένα Τουρκοχώρι, ά- σπρο και χουσό από τα κίτρινα φύλλα των λευκών που το στόλιζαν. Νερά βούζαν ά- φθονα σε ορειματίες και γαλανός καπνός έξετυλιγετο σιγά-σιγά κι' εισηρικά επάνω από τας καπνοδόχους.

Μόλις συνεκράτησα, ως δεκανέας τους ευ- ζώνους, που ήθελαν να τρέξουνε προς τα εκεί. Πολλοί στρατιώται μείναντες πίσω από τους λοιπούς, ή εισελθόντες εις Τουρ- κικά χωριά, κατεκρουρηθήσαν άγρίως έ- π'ό των Κονιάρων. Έκτός των χωρικών και

— Έξέξ'κι δεν είνε κανείς εδω ;

πολλοί Τούρκοι στρατιώται, άπομεινάρια του ήττηθέντος Τουρκικού στρατού, κρυπτό- μενι τριγύρω εις τα χωριά, όπου και έσι- τίζοντο, έδολοφόνον... τους βραδυπορούν- τας.

— Έπι τη θέα του τρομερού άποσπάσμα- τος που εισήρχετο, άνθρωποι και σκυλιά από το χωριό ήρχισαν τρέχοντες και φει- νάζοντες, ενφ' πολλά πορτοκαλλιά ή κόκκι- να σαλβάκια έθεάθησαν δρασκελιόντα τους στενωπούς δρομίσκους του χωριού και χανώμενα πίσω από μεγάλες πόρτες αυλών και σταύλων. Τσοκάρων κρουομένων εις τα κалδερήμα και θυρών κλειομένων με βίαν ήχοι άκούονται απ' άρη σ' άρη του χω- ριού.

— Όταν εφθάσαμεν εις την κεντρικήν βρύ- σιν του χωριού, όπου λάσπες και βούρκος

μελανός, ψυχή δεν υπήρχε εκεί πέρα.

— Η πόρτεζεζαν κλειδωθή, άμπαρωθή, μαρταλωθή τα παράθυρα, και μόνον οι σκυ- λοι μιάς έδειχναν κάτι άσπρα δόντια, σαν ρύζι, αίχμηρά.

— Εφώναξαμεν Τουρκοσί, Έλληνοσί, ο σύντροφός μου... γαλλιστί και... βατρα- χοησισί ο Γαριβαλδινός, αλλά πάλιν κα- νείς δεν βγήκεξ'ω...

— Έεεεεε... δεν είνε κανένας άν- θρωπος εδωδωδωδωδω ;

— Τι τους θέλουμ τους ανθρώπους, εί- πεν ο Λυκοκάτης, ο ένας των ευζώνων.

— Ποιους θέλουμ ;

— Καμιά κόττα, κανένα ψημαράκι...

— Αλλά μόνον σκυλιά μιάς ήρχοντο, άρθο-

Από σαρκοφάγει εφάνησαν.

να από κάθε δρόμο και κάθε μάνδρα και τόσο μάλιστα, που οι ευζώνοι άρχισαν να πυροβολούν άρεμινίως.

Εις τους πυροβολισμούς έτριξαν κάτι παράθυρα κι' εφάνησαν δύο γέροι Τούρκοι σαρκοφορεμένοι.

— Τι είνε, τζάνουμ ;...

— Ποιός είνε ο μονχτάρης του χωριού ;

— Εγώ.

— Για έλα κάτω...

— Επρεπε να ζητήσουμε άρτον και λοιπά συμπαραγορούντα, χωρίς όμως να πέση και του στρατού ή αξιοπρέπεια. Ως επί κε- φαλής που ήμουν, διέταξα το μικρό μου στρατεύμα να μη κινήθ' και λαβών ύφος στρατηγού προσέταξα τους δύο Τούρκους να πλησιάσουν.

— Πώς το λέγε το χωριό ;

— Μου εΐπαν ένα όνομα που έληγεν εις άλλο.

— Επέρασε από εδω Έλληνοκός στρα- τός ;

— Από μέσα από το χωριό μας ; Όχι.

— Ο στρατός μας είχε περάσει τρεις ώ- ρες μακρυνά.

— Παρουσιάστε άρι ! εφώναξα δυνατά εις τους τρομερούς μου στρατιώτας. Και όταν εκείνοι έκπληκτοι—αν ήμια καλά ή όχι—παρουσίαζον όπλα, σκεπτόμενοι αν πρέπει να με ύπακούουν ή να μ' άρχίσουνε μ' αυτά, εγώ εφώναξα λαβών την εμπρε- πουσιν εις τας περιστάσεις στάσιν.

— Κύριοι, καταλαμβάνω το χωριόν εν όνόματι του Βασιλέως Γεωργίου του Α'.

Ζήτω ή Πατρις !

Οι Τούρκοι έσκυψαν τόκεφαλή τους σταυ- ρώνοντας τα χέρια τους στο στήθος. Έσκέ- φθην ότι έπρεπεν ή διατύπωσις δια το έ- πισιμότερον να γίνη και Τουρκοσί 'Η

Τα θαύματα των κεντημάτων

Θα μιάς άπασχολήση και πάλιν σήμερα, αγαπηταί αναγνώστρια, το κέντημα. Άλ- λως τε ή μόδα των άμφιέσεων έχει σταμα- τήσει δια να ξεπεταχθή και πάλιν εντός ο- λίγου καιρού καλοκαιρινή, έντελώς νέα, σκερσοζικη. Το κέντημα, το όποιον περ- νοντας ζωήν από την αρχαιότητα, παρου- σιάζεται ήδη πλέον ή τέλειον, πλέον ή καλ- λιτεχνικόν.

— Σήμερον έχομεν να σας δείξωμεν δύο νέα σχέδια αρχαίων άγγείων δια τα κεντήματα σας. Δύο σχέδια, των οποίων ή τέχνη είνε έξαιρετική.

Και πρώτα ίδου ένα θαυμάσιον κομμάτι από αρχαίον λάγηνον. Η τέχνη του είνε πράγματι κάτι το ύπερωρατόν, κάτι το έλ- κυστικόν. Το μικρόν αυτό καλλιτεχνικόν κομματάκι έχει δώσει ήδη εις τας κυρίας και τας δεσποινίδας που το κεντούν, όλην του την τέχνην, την ώραίότητα. Στα περι- σσότερα σπίτια τα προσκεφαλάρια των κα- ναπέδων δεν παρουσιάζουν, παρ' ότι ή εικόν αυτή σας δείχνει. Φαντασθήτε αλή-θεια τα πουλιά αυτά, τα τόσον έμορφα, ζω- γραφισμένα εις ένα κέντημα επάνω εις τον καναπέν σας ;

Το κέντημα του σχεδίου αυτού επάνω εις

τουρκομάθειά μου δεν έξικνεϊτο έως εκεί, εν τούτοις όμως ανέλαβα να το μπάλωσο.

— Γιώργης γιονανλάφ Πατισάχ τσάκ- γιασά !

— Τσάκ γιασά, επανέλαβον ύποκλινομέ- νοι οι Τούρκοι.

— Όλα χαρούμ Γιώργη Πατισαχάμ, τσάκ-γιασά...

— Τσάκ γιασά, ξαναυπεκλήθησαν οι δύο Τούρκοι.

— Γκιουζέλ γιονανλή άσκέρ αφεριμ, ά- φεριμ Τσάκ γιασά...

— Τσάκ γιασά... έκαμπυλώθησαν οι δύο Μουσουλμάνοι.

— Παραααααααα άρι !

— Ένα κατάστημα για να έγκαταστή- σουμε το Φρουραρχείον.

Οι Τούρκοι μου άνοιξαν ένα χάνι.

Έκάθησα εις ένα σαμάρι και άρχισα τα πρώτα φρουραρχικά μου καθήκοντα.

— Ποιός είνε ο μονχτάρης εδω ;

— Ο ένας Τούρκος μου έδειξε τον άλλον.

— Και συ ;

— Χόντζας.

— Επρεπε να γίνουν αι δέουσαι μεταβο- λαί.

— Καλά... Από τώρα και πέρα συ που ήσουν χόντζας διορίζεσαι μονχτάρης του χωριού και συ που ήσουν μονχτάρης θα γίν- ης χόντζας.

— Μααααά δεν είνε δυνατόν.

— Σιωπή.

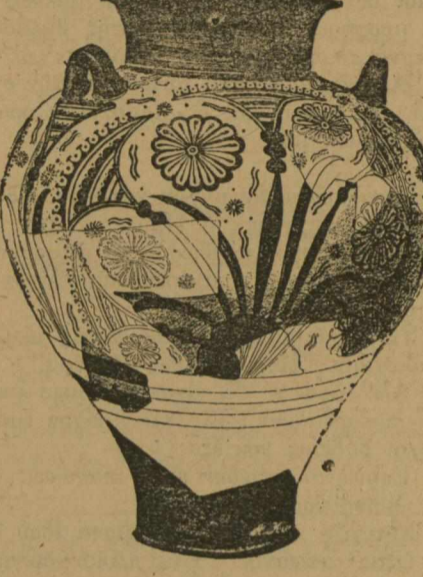
— Μαααά το Κοράν...

— Σιωπή είνε, δεν όμιλούν έτσι εις τον Φρούραρχο... Πηγαίνετε να μου φέρετε ένα άσπρο πανί δω πέρα και μελάνι.

— Έββα! τον Λυκοκάτη φρουρό εις την πόρτα του χανιού με εφ' όπλου λόγγην μου μορσιόζικα και καταρώμενον.

— Θ' άρχισω να δαγκάνω άχρυα εδω θέλεις παλιά... Τι διάβολο, μοδιστραδικο μέσα στ' άχούρι... Δεν ζήτης ψωμί, μόν'

τα προσκέφαλα του καναπέ γίνεται με χρω- ματιστές μεταξωτές κλωστές. Τα χρώματα

βέβαια άρμονίζονται σύμφωνα με την αισθη- τικήν σας.

— Ακόμη το καλλιτέχνημα αυτό έδωσε β- λην του την έμορφιάν και λεπτότητα και εις τα κεντήματα των γιακάδων.

— Οι γιακάδες των κυριών δανείζονται

θα φτιάσουμε δω πέρα ;

— Ήλθε το πανί, έξωγραφίσαμε μίαν Έλ- ληνική σημαία με μελάνι και την έστήσαμε εις την κορυφή της λεύκας. Η μελανόλευ- κος έπλατάγισεν ως περιστέρα τας πτέρυ- γάς της και έξεδιπλώθη ύπερήφανη επί του πενιχρού χωριού.

— Και τώρα τί δύνανται να συνεισφέρη το χωριόν εις τον Έλληνοκόν στρατόν ;

— Τι θέλετε ;

— Ένα καρβέλι ψωμί... διέκοψεν ο εκ των ευζώνων Ξηροτάγαρος.

— Πέντε ήμέρες περιορισμό, να μάθης να πετιέσαι.

— Πόσα βόδια έχετε ; Πόσα άλογα ;

— Πόσα πρόβατα, άλευρα, τυριά και τα λοι- πά χρεϊώδη ; Μην άνησυχείτε. Το Έλλη- νικόν Κράτος θα σας αποζημιώσει.

— Ο μονχτάρης μου άτηρήθησε ;

— Τόσα βόδια, τόσα πρόβατα, τόσα ζωντόβια, τόσα σταμπόλια σιτάρι και τα λοιπά και τα λοιπά.

— Πολύ καλά, του είνε με σοβαρότητα δέκα στρατηγών, φέρε άμέσως τέσσαρα... καρβέλια ψωμί, λίγο τυρι και πιπεριές αν έχης...

— Να σου πώ. Φέρε και ένα παγούρι τσι- πουρο.

— Τσίπουρο δεν έχομε...

— Πολύ καλά... Σας επιτρέπω να μην έχετε...

— Έπέβαλα σιγην εις τον Γαριβαλδινόν, ζητούντα και λίγο «πετιμέζι» και το μικρό στρατεύμα έξεκίνησεν, άφου διώρισα και ένα ακόμη Τούρκον ξεθαρησάντα και πα- ρουσιασθέντα, διευθυντήν του... Τηλεγρα- φειού.

— Μα τηλεγραφεϊο, τζάνουμ, δεν έχει το χωριό.

— Σούς, μαρέ... Πώς τολμάτε να άν- τιλέγετε εις τον κύριον Φρούραρχον ;

την τέχνην των από τα ύπεροχα αυτά άρι- στοουργήματα, τα όποια συλλέγονται πλέον με έπιμέλειαν δια να άντιγραφούν επάνω εις ό,τι φορούμεν, εις ό,τι επιδιώκομεν.

— Εσχόμεθα εις το δεύτερον σχέδιον, εις τον αρχαίον αυτόν μισοκατεστραμμένον άμ- φορέα, ο όποιος σώζει όπωσδήποτε το με- γαλείτερον μέρος της τέχνης του.

— Η μόδα του κεντηματος δεν άφησε ούτε αυτόν να ξεφύγη από τα δούκτια της. Έ- γινε και αυτός μοντέλο και άντεγραφή έ- πάνω εις τα προσκέφαλα καναπέδων, εις τους γιακάδες των κυριών.

— Όλη ή τέχνη, όλη ή λεπτότης του, όλοι του αι τεχνικαι δυσκολιαι εις γραμμάς και εις συμπλέγματα εκνετισθήσαν με ύπομονήν, με καλαισθησιαν.

— Αι κλωσται του κεντηματος και εδω με- τάιντες χρωματισται. Βαθυπράσινες δια τα φύλλα, βαθύκόκκινες δια τα στρογγυλά άν-θη, χρώματος κεραμιδι δια τα γύρω μικρο- κοσμήματα. Έπειτα εις τας άλλας λεπτο- μερειάς, τας πλέον μικράς, αφήρομεν τα χρώματα εις την διάθεσιν σας, εις το γού- στο σας.

— Κεντήσατε τα σχέδια αυτά. Έδω, εις τας επαρχίας, εις τα πλέον μακρωνα Έλληνικά χωριουδάκια. Είνε ή αρχαία έμορφιάν, ή αρχαία τέχνη, ή όποία μιάς τραγουδεί το τρα- γούδι του αιώνιου γυρισμού.

— Αφήσαμεν την σημαίαν επί της λεύκας άνεμιζομένην και καλλιτοραβούμενην με τους γυμνούς του δένδρου κλάδους.

— Όταν άπεμακρυνθήμεν πολύ και άνεβή- καμε σ' ένα βουνό να στρίψουμε προς την Κοζάνην, κντζάουμε για τελευταία φορά εις το χωριό ή σημαία, το σύμβολον της έλληνικής κατοχής και ή πρώτη πολεμική κατάκτησις, δεν υπήρχε πλέον.

— Οι Τούρκοι, φαίνεταί, την κατέβασαν. Οι ευζώνοι θηρωθέντες ήτοιμασθήσαν να πυροβολήσουν κατά του χωριού, αλλά δεν τους άφηκα.

— Η κατάκτησις, τους είνε, έγινεν, ο φόρος της ύποταγής έπληρώθη και τα άλ- λα περιτέουσιν...

— Έκοψα και άπένεμα από κόρες ψωμιού παράσημα, τα όποια εύσεβάστως οι ευζώ- νοι έσπευσαν να... καταβροχθίσουν.

— Επί τω μεγάλω γεγονότι έπροβίθασα ο- λους τους γενναίους μου άνδρας εις δεκα- νείς, λοχίας και... ύπολοχίας και τους ά- φηκα εις την Κοζάνην.

— Από τότε δεν τους είδα πεία.

— Το χωριό μου—με πόσον έγωϊσμό το λέ- γω αυτό το άμου—δταν ξαναπερνούσα ά- πό εκεί, τον είδα καμμένο, με τον μιναρέν καπνίζοντα ακόμη σαν τεράστιο τσιγάρο...

— Οι χωρικοί εΐχαν επαναστατήσει και παρὰ σπόνδωζ έχτύπησαν τους στρατιώτας μας.

— Τέφρα και κόνις και το χάνι και το σα- μάρι, που ήσαν ή πρώτη δόξα και το πρώ- το Φρουραρχείο μου... Η λεύκα, εις την όποίαν έστησα την μελανοβουτηγμένην ση- μαίαν της ισχύος και του κράτους μου, μαύρη από την καπνίαν και λυπημένη τ- στατο θλιβερή σαν νάκλαιγε τα άπανθρα- κωθέντα τρώπαιά μου...

— Και έτσι άπέμεινα πάλιν δεκανέας ξερός, χωρίς έλπίδας διπλασιασμού μισθού, τω- τέστιν αποζημιώσεών τε και έπιμυσθίου...

— ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΜΠΑΪΡΑΧΤΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΔΕΣ ΕΠΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ποίος ήτο αυτός ο ένας; Ο Παύλος, έπρεπε να ζήση, άλλως τε ήτο και ο νεώτερος.

Μετ' όλιγας ώρας τρομερά σύγχισις επεκρατεί εις τόν πλοίον.

Φόβος και τρόμος είχε καταλάβει τούς έπιβάτας.

Αυστηρία! Έντός όλίγου δέν θα ύπηρχον πλέον.

Τό πλοίον είχε τόσον πολύ κλίνει πρός την δεξιάν πλευράν, ώστε μία πνοή δυνατή του ανέμου θα ήρκει διά να τό βυθίση οριστικώς.

Ο ίδιοκτητής έτρεχεν επάνω-κάτω εις τάς μηχανάς, ζητών δήθεν την γνώμην του πληρώματος περί των αίτιών αυτής της καταστροφής.

Ασφαλώς καμμία ύφαλος θα ήνε.

Όλοι ήσαν πεπεισμένοι περί αύτου.

Ο Παύλος ένδεδυμένος την ναυαγοσωστικήν σκολήν τον έπήρθε εις τόν πέλαγος.

Ο Μπαϊραχτάρης τον ήκολούθησε.

Πολλοί έλλοι έπήδησαν εις τόν πέλαγος.

Ήτο όμως τόση ή σφοδρότης της τρικυμίας, ώστε καθίστατο σχεδόν αδύνατον να προχωρήση κανείς.

Οι δύο ήρωές μας ήσαν οι μόνοι οι όποιοι τό κατόρθωσαν.

Μετ' όλίγον τό πλοίον με ένα τρομακτικόν κρότον, ως φωνήν έξερχομένην από τον Άδην, έβυθίσετο.

Ποία μορφή φρίκης, κλαυθμοί, όδυμοί, συντριβαί ήκούσθησαν πανταχόθεν μετά την καταβύθισιν εκ μέρους εκείνων, οι όποιοι δέν τό παρηκολούθησαν άμέσως εις τά μυστήρια των έγκάτων της θάλασσης, διά να τό φθάσουν και αυτοί μετ' όλίγον.

Άλλ' άς άφήσωμεν αυτούς εις την σκληράν τύχην των και άς παρακολουθήσωμεν τούς ήρωάς μας.

Μετά πολύωρον μάχην κατά του έξαγρωμένου στοιχείου, ο Παύλος μετά του Μπαϊραχτάρη κατόρθωσαν να φθάσουν εις ένα βράχον και ν' αναπαυθούν όλίγον επ' αύτου.

Η Ξηρά μόλις διεγράφετο εις μεγάλην απόστασιν. Ήτο ή νήσος Μαδέρα.

Άλλ' άρα γε θα ήλγον δυνάμεις Ισπανίας να την φθάσουν; Είς τον βράχον έμειναν μέχρις βαθείας νυκτός.

Έκρούσαν, σχεδόν έχον παγώσει, αλλά τί ήμπορούσαν να κάμουν;

Ευτυχώς κατά τά χαράματα ίδου όπου ή έλπίς άνεφάνη. Ένα πλοίον διεγράφη εις τόν βάθος του ορίζοντος!

Όταν έπιλησίασε περισσότερο, οι δύο φίλοι εις μεγάλην συγκίνησιν εύρισκόμενοι, έρριφθησαν ο εις εις την άγκυλήν του άλλου και έκλειον σαν μωρά παιδιά.

Τό πλοίον έπιλησίασεν άκόμη περισσότερο και οι δύο φίλοι, λαμβάνοντες δυνάμεις από την συναίσθησιν της προσεχούς των

σωτηρίας, έρριφθησαν εις τόν πέλαγος και μετ' όλίγον τό έφθανον και έσώζοντο επ' αύτου.

Όλη ή Νεάπολις ήτο επί ποδός. Αί έφημερίδες διευτυπάζον την μεσαιωνικήν ιστορίαν της Ραχήλ και του Μπεμπίνου.

Ο κόσμος όλος άλλην συζήτησιν δέν είχε.

Ήτο ή προτελευταία ήμέρα της δίχης. Την επομένη θα κατεδικάζετο ή Ραχήλ ως δολοφόνος.

Κανείς δέν άμφέβαλλε.

Την επομένη της τραγικής νυκτός, την όποιαν έν άρχή άνεφέραμεν, ο Μπεμπίνος παρέλαβε την Ραχήλ και άνεχώρησε διά την Νεάπολιν της Ιταλίας, φοβούμενος μήπως άνεκαλύπτετο ή δολοφονική του άποπειρα κατά του Παύλου. Κατά τό διάστημα ζυμωσ του ταξειδίου έξηφανίσθη από τό πλοίον ο Ιταλός άξιωματικός. Αί πλόνιοι έπεσαν επί της Ραχήλ.

Και ήδη έπρόκειτο αύτη να καταδικασθή.

Ίδου όμως όπου τά πράγματα ήλλαξαν.

Ο Παύλος και ο Μπαϊραχτάρης έφθασαν την προηγούμενην άκριβώς ήμέραν εις την Νεάπολιν.

(Τό τέλος εις τόν προσεχές)

Η ΧΡΥΣΟΥΛΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Γιά λίγο ήσυχάζα γώ τό εκ, μη ύστερα πάλι με μεγαλειότερη όρμη γύριζα στις ίσοπίες που με τρομάζανε. Όταν βρισκόμουν μακριά της, όταν δέν την έβλεπα από παραθύρι της, μ' έπιανε ένα δυνατό καρδιοχτύπι κι ο νους μου έπήγαινε από θετικό έκείνο που πάλι κάπου θα την πήρε να την συνοδέψω ή ζήλια έσφιγγε την καρδιά μου και έχτυποδαν τά μελίγγια μου και σύνεφα μαθρα πλακόναν τον λογισμό μου. Ένα μαθρο βέλο πικρό έρχότανε μπρός στα μάτια μου αναγκάζοντάς με να γυρίσω να βλέπω μόο πίσω στα βάθεια της ψυχής μου και αντίκρυζα εκεί μέσα θεριακμένο τό άγριο ψυχόμητο της εκδίκησης. Ναι! να πάω, να τρέξω, να τόνεβώ ό του και άναι ή μόνος ή μαζή της, να τον άδράξω άπ' το λαιμό, να του χάσω βαθεία τά νύχια μου μέσα, να τονε πνίξω, να πάω...να γλυτώσω μια και καλή άπ' αυτον τον έφιάλη.

Κι' άλήθεια έσχερα, γύριζα παντού ως που τούς έβρισκα ή σε καμμία οάχη μαζεμένουσ χαμολούλουδα ή σε καμμία παραμερη άκρογιαλιά πετώντας χαλκία στην ήσυχή θάλασσα, και τά χαλκία πηδοσαν επάνω στον άφρό τέσσαρες, πέντε έξη φορές πριν βυθιστούν δλότελα πέρα, και έστρελαινόσανε κείνη για τό παιγνίδι.

Φουγκαντισμένο με κύσταζε τοτες εκείνη, κόκκινο, άγριεμένο, με μία της ματιά βθεδιά και άσθητόρα που μ' έκανε άμέσως να παραλύσω και ν' άφισα κατά μέρος γι' άλλη φορά κάθε άγριο σχέδιο.

Ήρθ' ο καιρός και πήγα στην Άθήνα να δώσω έξετάσεις.

Έξαφνα μια μέρα έκει λαβαίνω ένα γράμμα της και μου λέει με άπειρο πόνο, πως ύστερα από ένα ξαφνικό κακοήθη πυρετό πέθανε ο πατέρας της. Έμεινε πεντάρφανη τόρα στον κόσμο—ή μητέρα της την είχε άφισει όραφήν σαν ήταν αύτη άκόμη στην κοούνα. Μόνον γώ της έμεινα

τόρα στον κόσμο! μου έγραφε.

Δέν έβλεπα την ώρα ποτε να τελειώσω και να πάω κοντά της. Μα είχα δυό μήνες άκόμη που έπρεπε να μείνω στην Άθήνα ως ότου έρθη ή σειρά μου. Πόσο ύπέφερα σ' αυτούς τούς δυό μήνες!

Κάθε ήμέρα που έπενούσε μου έφαινόχρονος. Τό σαράκι μ' έτρωγε γιατί να μην είμαι κοντά της, στην πιό θλιβερή αύτη περίστασι της ζωής της, να την παρηγορήσω και με τά χάρδια μου να σβύσω τη θλίψη. Άχ! αύτά θα της τά κάνη τόρα κάποιος άλλος, ο Άλέξανδρος.

Σ' αύτη τη σκέψη ένα κύμα βουνό φούσκωνε τά στήθα μου κι' άνέβαινε στο λαιμό μου όρημητικό και μ' έπνιγε. Άχ! αύτός ο Άλέξανδρος!...

Έδώσα τέλος τάς έξετάσεις κ' έτρεξα σά φτερό.

Βρήκα τη Χρυσούλα βουτηγμένη στα μαύρα, άπαρηγόρητη.

Χρυσούλα μου! έγώ να γίνω πατέρας σου, έγώ όλα, όλα! Χρυσούλα! Στην καρδιά μου θα βρής τη δροσιά της χαράς, να ποτίση τά μαραμμένα της ψυχής σου φύλλα. Χρυσούλα μου, έσύ!

—Ναι, ναι! Λούλη.

Μά είδα πολλές άλλαγές στο σπίτι που τρώμαξα.

Πρώτα-πρώτα ή κυρά Σοφία μεταφέρθηκε πάνω.

Ανέβασε τό κρεβάτι της σε μία κάμαρα πουχε πάντα κλειστή πρώτα, για να μη μείνη μόνο τό κορίτσι τη νύχτα.

Ο γιός της, λέει, έμεινε μόνος τόρα κάτω στο ισόγειο, που ο πατέρας της Χρυσούλας της είχε παραγορήσει από πρώτα.

Η ζούλια φάσαγε πάλι με φουσμάνια Όλα τά παρατηρούσα...

στην ψυχή μου και παράλογες ιδέες στρουφογύριζαν στο κεφάλι μου.

Χρυσούλα μου! Κάτω να πάη πάλι στο σπίτι της. Τί θέλει αύτη πάνω; Έγώ, έγώ νάχουμαι όλη τη νύχτα να ξαγρυπνώ στην οξόπορτά σου να σε φυλάω...

Καίμενε με της παραξενιές σου! μου άπαντούσε κείνη μισοθυμωμένα, μισολυπημένη. Μη με λυπής έτσι... Δέ μου φτάνει ο πόνος μου!...

Υστερα, όσο περνούσε ο καιρός, έβλεπα μια άλλαγή στα φερσίματα της Χρυσούλας που άνατριχίαζε. Την έπιανα πολλές φορές βυθισμένη σε σκέψεις, άφηρημένη τόσο, που δέν άκουε την περπατησιά μου.

Είχε ένα ύφος σαν να την βασάνιζε κάποια βαθεία σνλλογή και σ' άφερμένα της μάτια λές κι' άτενίζανε ψυχόβαθα ένα πράγμα που δέν τόννοιθε, που γύρνε να τό ξεδιאלήνη και να τό προσδιορίση. Έμοιαζε άνθρωπον, που του δίνουν να λύση ένα δύσκολο πρόβλημα κι' άφίνεται όρες δλόκληρες με συγκεντρωμένο τό νου του στη λύση του.

Κι' άπ' τ' άλλο μέρος κι' ο Άλέξανδρος επίσης παραλαγμένος!

Τό χαζό του τό πρόσωπο—γιατί ήταν άλήθεια χαζός και βλάκας—είχε πάρει ένα ύφος άγριο, άναμένο, μυστηριώδικο.

Και παρατήρησα άκόμη πως με άπόφευγε τόρα περισσότερο από πρώτα. Άντα μόνόμαστε κι' άλλαζε όδρομο. Μα σαν δέν είχε καιρό να τό κάμη, σαν ξαφνικά βοισκόμαστε ο ένας άντίκρου του άλλου, άμύλητος περνούσε στα πλάγια τοξεύοντάς μου μια ματιά γεμάτη με φαμάκια φειδιού, με την πίκρα της ποιδ θανάσιμης έχθρας

(Άκολουθεί)

ΣΑΙΣΠΗΡ

Ο ΠΕΡΙΠΑΘΗΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

Ι
"Σ, ειπε ή ρητορική, ή ούράνια του ματιού σου,

Μπρός στην όποία άντίρρησι καμμία δέν [φντρώνει,

"Όπου με πείθει άνίερη να κάμω έπιτορχία Τάμα για σε που ανακαλούν άξίζει τιμωρία;

Γυναίκα μια άπαρηήθηκα αλλά θα δοκιμασώ,

Σε σε, θεά, σαν έτυχες να μην έπιτορχήσω: Τό τάξιμό μου ήτο της γής, Έου ούράνιος ("Ερωσ

Η ευνοιά σου που κέρδισα σκεπάσει τη (ντροπή μου

Τό τάξιμό μου ήταν προή και πάλι άτιμό, (αυτή 'να

Πότε έου ήλιος χρυσός στην γήν αύτη που ηλάμπει

Τό τάμα αυτό έξάτιμωσ: τό κριμα στο (λαιμό σου:

Έάν τον όρκο πάτησε δέν ειν' δικό μου (σφάλμα.

Έάν δικό μου τότε ποίος, ώ ποιος δέν θα (άφήση

"Όρκο να χάση με σκοπό Παράδεισο να (κερδίση.

II
Σ' ένα ρυάκι ή γλυκιά Κυθήρεια πλαγιο-

Με τον πανώρηο Άδωνι τον τρομερό κι' (άφράτο,

Έποθοχαΐδευε τό νεϊό με βλέμμα φλογι- (σμένο,

Τέτοιο που μόνο ή θεά της Όμορφιάς χα- (ορίζει

Τί ιστορίες τουπλάθε τ' αυτί του να ευ- (φραίνη

"Ω τί σημάδια έρωτικά για δόλωμα του (δείχνει

Με τί χαϊδολογήματα να τον χαρή τον ζώ- (νει

"Η τον σιμώνει άπαλά σεμνά να ξελογιάση 'Άλλ' είτε ή νεϊότη ή άπειρη ποθει την πε-

"Η όχι, άννειται να δεχθή την όρηα προσ- (φορά της,

"Ο Ζαχαρήνιος άσπλαχνος τον δόλο δέν τσι- (μπάει

Και περπατεί και γελά τα ευγενικά της (δώρα:

Τότ' ή Ξανθή βασίλισσα άνάσκειλα πλαγιά- (ζει

Κοντά του στο χορτάρι

Ξηκώθη έκείνος και εύθης από κοντά τό) (σκάζει...

"Α, βλάκα, πεισματάρη!

III
'Αφού γι' άγάπη έπιτορχώ, άγάτης όρκος

θηρσκεία αναφιέρωτη στο κάλλος δέν κρι- (τάει:

Στον έναντό μου άν ψεύτιστα σε σένα στα (θερότη

Θά δείξω ένώ αι σκέψεις μου βαλαντιές (μου ήσαν,

"Όμως για σένα λιγαριές, λεπτόκλωνες λι- (γήσαν

Παραστρατίζει ή σπουδή και για βιβλίο (κάνει

Τά μάτια σου των ήδωνών των άφραστων (λιμάνι.

Ειν' ή επιστήμη άπόδειξις; Να νοιώσω σε (δ' άρχεση;

Γλώσσα άλάθεντ' ειν' αύτη π' άξια θα σε (πονέση)

(Συνέχεια εις τόν προσεχές)

ΧΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗΧ

ΒΟΛΟΣ, 22)2)914.— Αι μαθητρια του άνωτάτου Παρθεναγωγείου της πόλεως

μας επί τη έπετειώ της άλώσεως των Ίωαννίνων διωργάνωσαν μίαν θαυμασία έορτήν, ήτις, όμολογουμένως, είχε ώραία άποτελέσματα. Η έορτή αύτη διωργανώθη

κατ' έμπνευσιν των μαθητριών, άιτινες συνελθούσαι έξέλεξαν έπιτορχήν άποτελουμένην εκ δυό έξ εκάστης τάξεως. Άπετελείτο δε εκ των μαθητριών Φέρμου και Βράνου της γ' τάξεως γυμνασίου, Πιάγκα και Θεο-

δωρούλη της β', Λυκαρδοπούλου και Λευή της α, Ζαφειροπούλου και Σούδη της γ' έλληνηκού, Ζαφειρίου και Χατζηγεωργίου της β' και Παπαγεωργίου και Γιαννακοπούλου της α. Η έορτή διεξήχθη εις την εύρειαν

αυλήν της σχολής, προσήλθον δε πολλοί συμπολίται μας και ιδίως πολλοί κυρία. Κατ' άρχάς έψαλλον διάφορα πολεμικά άσματα, έχόρευσαν και συρτόν, άλλα δε μαθήτρια έχόρευσαν θαυμάσια τον Κρητικόν χορόν «Πεντοζάλη», μετά τό πέρας του

όποίου προσεφέρθησαν εις τούς παρισταμένους ύπό ής έπιτορχής αναμνηστικά, όλη δε συνέχαρον τάς μαθητριας διά την πρωτοφανή ταύτην έμπνευσιν. Πολλοί δε έρριψαν τον όβολόν των εις τό κυτίον.

Α. Έλ—δης

ΧΧ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΧΧ

Ο ορατηλάτης δε Καστελλάν νομίζεται και σήμερα εν τω Γαλλικώ στρατώ ως τύπος χαρακτήρος όλος αλλοκότου και εκκεντρικού. Έκ των πολλών εις αυτον αναφερομένων άνεκδότων αναφέρομεν και τό

έξής: "Ημέραν τινά έτέρεπε βλέπων παιδίον όμιλον παιζόντων τον πόλεμον.—Έφοδος! άνέκραξεν αίφνης δεικνύων εις τούς έπιτερείς τούτους στρατιώτας πλακουντοποιείον. Μετά μικράν και ευχάριστον σφαγήν ο στρατηγός εισελθών εν τω εργαστηρίω, έπλήρωσε τά έξοδα της μάχης συμποσούμενα εις τον όλοστρόγγυλον αριθμόν των διακοσίων φράγκων. Οσάμης δε συνήγα αυτον ο μάχιμος και ευγνώμων όμιλος, προσέτρεχεν εις προύπαντησίν του κραυγάζων.—Έφοδος! στρατάρχα, πρέπει να έφορηθήσωμεν;—'Αγούτερα, παιδιά μου, άπεκρίνατο ο δούξ. ο πόλεμος, τό βλέπετε, εινε κάλλιστος, αλλά στοιχίζει πολύ ο άφιλότιμος.

(Αράχνοβα) ΣΤ. ΓΑΜΒΡΟΥΛΗΣ

ΣΕΚΡΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Στο προσωπάκι σου τ' όνειροφιλήτο νέας ζωής ξημέρωμ' άγαντώ! Με κόσμους Ίδανισμού χιλιόφωτου κι' ούρανοους τρισκάδαρης άγνότης!

II
Στο βούρκο της μολυσμένης "Υλης πειά την ευτυχία—ώ, ναι!—δέν θα γυρεύω και μετην όνειροπλεχτη την φαντασία μου θα τρέχω στο Πνεύμα! στο Πνεύμα!

III
Την αναπάντεχη—στον κόσμο αυτό—χαρά θε να ζητώ στα ξωτικά σου μάτια! Και θα πυργάνω—ώ, τρισπόθητη Εύτυ

(χιά! —όνειροφάνταχα—παλάτια, παλάτια! (Ρέθυμνον) Νίκος Άνδρουλιδάκης

—όνειροφάνταχα—παλάτια, παλάτια!

IV
"Ελα Ξανθούλα μου μαζί, να μπούμε στην βαρ- [κοούλα]

Που μας προσμέτει στο γυαλό, μαζί με την άβ- [γούλα]

"Ελα να φύγουμε μακριά της τύρβης του Φαλ- [λήρου]

"Ελα να σμιζουμεν άλλου, τάς τύχας μας του [βίου,]

"Ελα Ξανθούλα μου μαζί, τά πάντα ήσυχάζουν τά κρημάτσα του γυαλού κ' έκεινα σε φωνάζουν

"Ελα να πάμε μακριά, σε ξένα άλλα-μέρη

"Ελα σε μία γωνιά της γής, να γίνουμε! Ένα ταίρι.

Q! "Ελα πλέον, μην άργήσ' "Ελα Ξανθούλα [φώς μου]

"Ελα ν' άφίσουμε μακριά, τά βάσανα του κό- [σμου]

"Ελα κι' ή βάρκα καρτερεί δεμένη στ' άκρογάλι, αι μέσα κεί όλόθερμη, θα σε δεχθή άγκυλή!

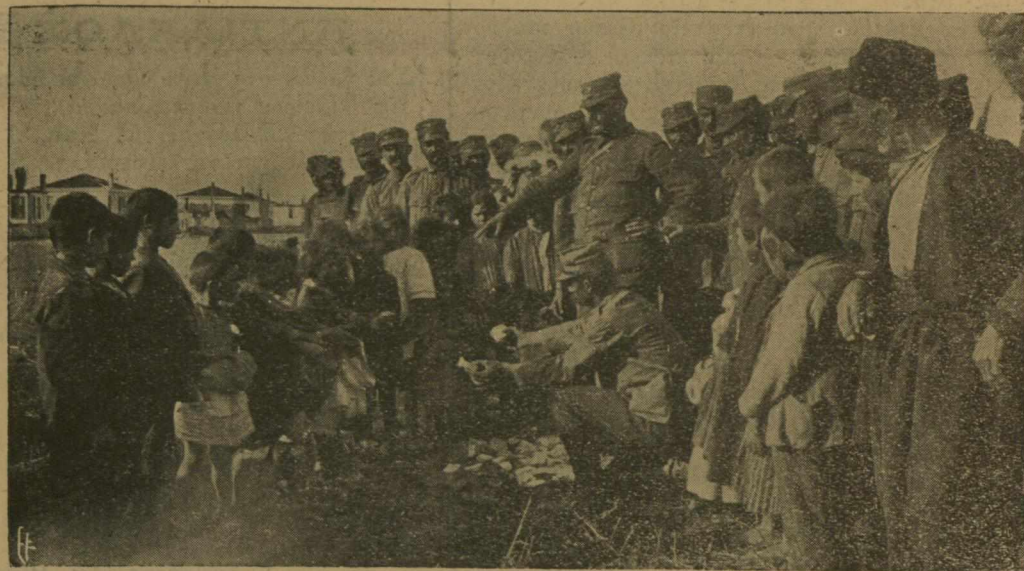
Παλιόν Φάλληρον Γεώργ. Σκανδρόπουλος

Ἀπὸ τὴν Κρήτην μας.

Ἡ μαγδολινάτα Χανίων ἀποτελουμένη ἀπὸ τὰ ἐπιλεκτότερα μέλη τῆς φιλομούσου κοινότητος.

Μάθημα πολιτισμοῦ.

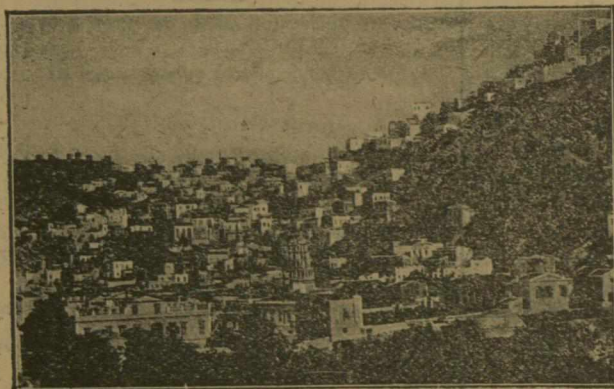
Ἑλληνες στρατιῶται διανέμονται τροφὰς εἰς τὰ γυναῖκόπαιδα τῶν Βουλγάρων.

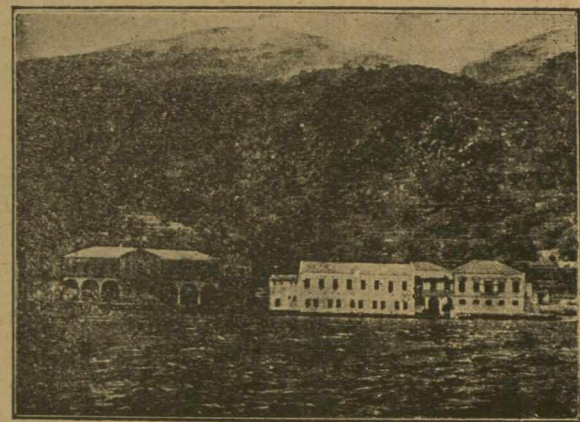
Ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς.

Γ. Δημητρόπουλος
ἐκ Μακεδονίας

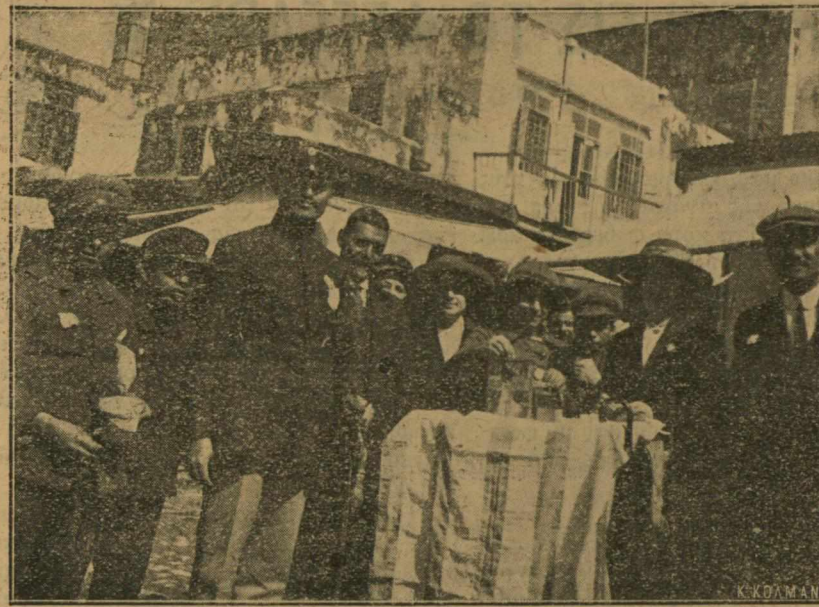

Ἀποψὲς Ἀργυροκαστροῦ ἀπὸ τὸν Τεκὲν ἐνθα ἐδορήθη οἰκόπεδον διὰ τ' ἀνάτορα τοῦ Διαδόχου μας.

Οἱ Γεωργουσάδες. ἐνθα ἡ ἐπιμελητεία τῶν ἐπαναστατῶν.

Ἀπὸ τὸν Ἑρανον ἐν Κρήτη.

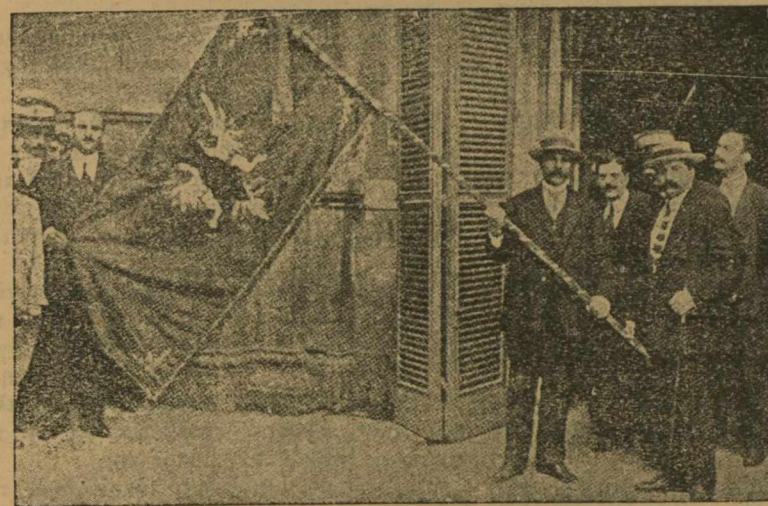
Ἡ δνὶς Παπαδάκη (Ἐφέτου) μετὰ τῆς δος Μ. Λεξανίδου.

Ἀπὸ τὰ Δωδεκάνησα.

Καλυμνία κόρη γνέθουσα.

Ἀπὸ τὰ Ἱταλικά κώλπα.

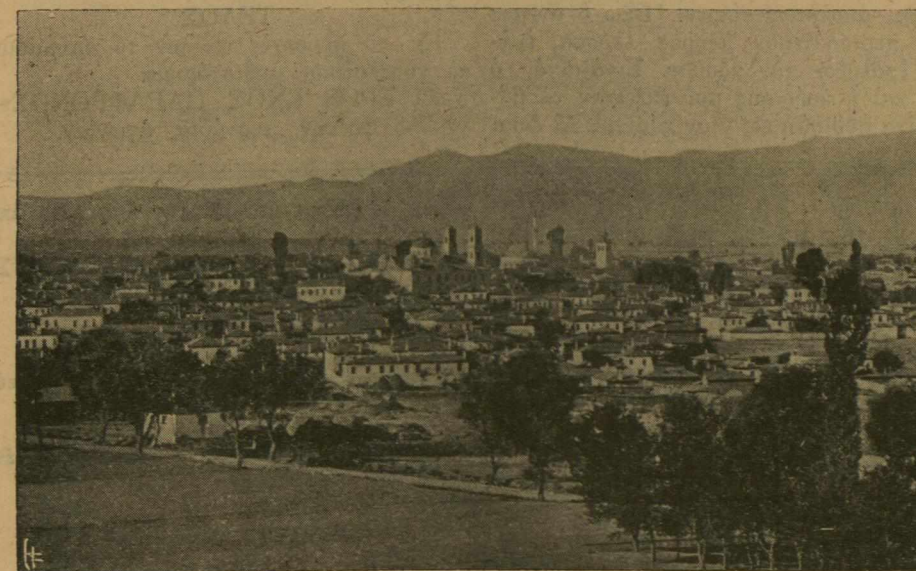
Οἱ Ἴταλοι κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Βῆδ ἐν Δυρραχίῳ.

Ἀπὸ τὴν ἀγωνιῶσαν Ἠπειρὸν

Οἱ Ἅγιοι Σοφάνιτα.

Ἀπὸ τὰ σφραβάζοντα μέρη.

Ἡ Ἑλληνικωτάτη Σάμνη ἀντικείμενην διώσεων καὶ ἐβριασμῶν πρὸς ταχύτερον ἐκβουλαρισμὸν.

Ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς.

Πολέμιος Κ. Γιωνᾶς ἐκ Τριπόλεως σπεύσας ἐξ Ἀμερικής εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΑΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΟΥΕΛΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου κειμένου)
 "Επερνε να νυκτώνη. Ο Καδός καθισμένος απ' έξω από την μηχανή εκύτταζε σκυθρωπός τον ήλιο, κόκκινον, σαν να είχε βουτηχθή εις τὸ αἷμα τῶν ἐμπροσθέν μας νεκρῶν ἀνθρώπων τῆς Σελήνης, κόκκινον, φλογερόν να κατέχευται πρὸς τὴν δύσιν του. Ὀλόκληρον ἡ ἐμπροσθέν μας ἔκτασις ἦτο βυθισμένη εις αἷμα αὐτό, εις τὸ αἷμα, τὸ ὅποιον αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, τοῦ θνησκόντος πέρα εις τὸ ῥόδιον ἀχανές, ἡλίου ἐσκόρπιζαν.

Καμιά φωνή γύρω, κανένας θόρυβος. Μόνον ἐκεῖ μπροστά εις τὰ πόδια μας οἱ μικροί, οἱ κανοειδεῖς ἄνθρωποι τῆς σελήνης ἐκύτταζαν ἐκπληκτοὶ τὸν βοῦδὸν οὐρανὸν μετὰ νεκρὰ λάμποντα, ἀκίνητα μάτια τους.

— Καδός, εἶπα, νὰ φύγωμεν. Νὰ φθάσωμεν νύκτα εις τὴν γῆν. Νὰ φύγωμεν νὰ κλισηθῶμεν εις τὸ σκοτάδι νὰ μὴν μᾶς εἰδῇ κανεὶς.

Ἐγύρισε καί μ' ἐκύτταξε περιεργά.
 — Νὰ φύγωμεν Καδός, ἐπαλέαβα, νὰ φύγωμεν γρήγορα. Μὲ φοβίζει ἡ νύκτα, τὸ φεγγάρι αὐτό, τὸ πᾶν.

— Νὰ φύγωμεν ;...
 — Βέβαια.
 — Ὅχι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό. Δὲν πρέπει νὰ γίνῃ.

Καὶ ἐσηκώθη ἐπάνω καὶ ἔρριψε ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀγάπην πρὸς τὴν γύρω ἔρημον, θλιβεράν ἔκτασιν, ἥτις ἤρχισε πλέον νὰ κλυπτεται ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸν πέπλον σκότους.

— Νὰ φύγωμεν ; Ποτέ...
 — Καδός, τὸν παρεκάλεσα, μὴν θέλῃς νὰ ριζοκινδυνεύσωμεν ἐδῶ πέρα. Καθόλου περιεργὸν αὐτὴν τὴν νύκτα οἱ χονδροκέφαλοι αὐτοὶ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν, νὰ μᾶς κακοποιήσουν. Δὲν γνωρίζωμεν καλά, καλὰ ἀκόμη τί μᾶς διαθέτουν διὰ νὰ μᾶς καταστρέψουν. Φοβοῦμαι, Καδός, φοβοῦμαι...
 Ὁ Καδός δὲν ἀπήντησεν. Ἐλχεν βυθισθῆν εις σκέψεις.

Ἐξαφνα μία αἰφνιδική ριπή ἀνέμου ἔκαμε τὰ γύρω χόρτα νὰ ἀρήσουν ἕνα μακρινόν, παρατεταμένον σφύριγμα. Ὁ οὐρανὸς ἤρχισε νὰ θολώνῃ. Τί νύκτα ! Τί περιεργὸς νύκτα !...
 Ὁ Καδός ἐσκέπτετο ἀκόμη, ἐσκέπτετο χωρὶς νὰ προσέχη γύρω του.

Ὁ ἀνεμὸς ἔγινε πλέον σφοδρὸς. Ἐσφύριζε τώρα γύρω μας, ἔλυσσα μέσα εις τοὺς πυκνοὺς θάμνους τῆς ἀγρόνου γῆς τῆς Σελήνης. Ἐνα κρύθ, ἕνα κρύθ φοβερὸ ἔπιασε. Καὶ ὁ ἀνεμὸς ἔδω ἐσφύριζε δαμονικῶς.

Ὁ Καδός πάντοτε καθισμένος εις τὴν ἰδίαν θέσιν ἀκίνητος δὲν μιλοῦσε καθόλου. Δὲν μπορούσα νὰ περιμένω περισσώτερον.

— Καδός, ἐφώνησα, πρέπει νὰ φύγωμεν τώρα ἀμέσως.

Ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ μ' ἐκύτταξε περιεργά, σαν νὰ ἐξυπνοῦσε ἀπὸ κάποιον ὄνειρο.

— Νὰ φύγωμεν εἶπες ;

— Βέβαια, Καδός, Σκέψου, ὅτι δυνατὸν ν' ἀρήσωμεν τὴν ὑπαρξίν μας διὰ παντός ἐδῶ εις αὐτὸν τὸν διαβολότοπον. Δὲν μοῦ ἀρέσει, φίλε μου, νὰ χωρετίσω τὸν κόσμον ἀπ' ἐδῶ πέρα. Ὡ, ἐπόθησα τὴν γῆν.

— Θὰ εἶδνα κάτι ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν μου διὰ τὸ θλιβερόν Λονδίον. Καδός νὰ φύγωμεν, νὰ φύγωμεν.

Ἐσηκώθη τότε ὄρθιος, ἔβαλε τὰ χέρια στὶς σπές του, ἐπροχώρησεν ἄλιγα βήματα καὶ φεύγοντας πέρα πρὸς τὸ σκότος μοῦ ἐφώνησε δακρυσιμένως.

— Πήγαινε. Ἡ «Καβορίτσα» δὲν μοῦ χρειάζεται πλέον. Πήγαινε, εἶσαι ἐλεύθερος.

Ἐκαμε ἕνα πηδὸν τεράστιον καὶ ἐχάθη πίσω ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θάμνους εις τὸ σκότος.

Ἐτρεξα ἀμέσως κατόπιν του.

— Καδός, Καδός, φίλε μου, ἐφώνησα. Καμμία ἀπάντησις. Μόνον ὁ ἀνεμὸς ἀφῆνε γύρω μου τὸ ἴδιο τὸν οὐρλιασμὸν νὰ κλυπτεται εἰς τὰ μαῦρα χᾶη.

— Καδός, Καδός, Καδός...
 Ἦσυχία παντοῦ, ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον ἕως τὸ ἄλλο.

Ἦμιον πλέον μόνος ἐπάνω εις τὴν φρικώδη Σελήνην, ἐντελὸς μόνος μετὰ τὴν «Καβορίταν», ἔρημον καὶ αὐτὴν.

Ἀπληξιμένοι ἐβίθηκα εις τὰ διαμερίσματα τῆς, ἔκλεισα τὴν θύραν καὶ ἐκάθισα εις μίαν γωνίαν ἔρημον, θλιμμένης. Ἐπερίμενα ὀλίγον μὴπως φανῇ ὁ Καδός. Τίποτε ὅμως, ἀπολύτως τίποτε. Ἐξω ὁ ἀνεμὸς πλέον, περισσώτερον ζοηρός, ἔλυσσα, ἐμυκάτο, ἐχαλοῦσε τὸν κόσμον. Σιγά-σιγά ὁ ὕπνος καὶ ἡ κοῦρασις μοῦ ἔκλειναν τὰ μάτια. Ἐλχα βυθισθῆν εις μίαν νάρκη. Αἱ ὥραι

ἐπερνοῦσαν γρήγορα, πολὺ γρήγορα. Ἐξαφνα ἠσθάνθην τὸν ἐαυτὸν μου κλιόμενον ἐπάνω-κάτω μέσα εις τὸ διαμέρισμα τῆς «Καβορίτας». Ἐκαλοῦσα καὶ ἐσκουνοβλοῦσα πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Ταραγμένως ἐκύτταξα ἔξω ἀπὸ ἕνα παράθυρον. Ἄλλοι-μονον !... δὲν ἦμιον πλέον εις τὴν Σελήνην. Ὁ ἀνεμὸς πλέον σφοδρὸς ἦδη, με ἐκύλισε εις τὸ ἄπειρον. Ἐπιπτα, ἐπιπτα, ταλα-τενόμενος τώρα σιγανά, σιγανά. Ποῦ θὰ ἐστεκόμην, ποῦ θὰ προσέκρουον, ποῦ θὰ ἐτσακίζόμην. Οὔτε ἐγνωρίζον.

Ἦνοιξα ἕνα παράθυρον καὶ ἐκύτταξα ἔξω. Ἀπέναντί μου ἡ Σελήνη παρίστατο ὀγκώδης, τρομερά. Ὁ νοῦς μου ἐγύρισεν πρὸς τὸν Καδός. Ἐπρόβαλα τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἤρχισα νὰ φωνάζω.

— Καδός, φίλε μου Καδός, ἐδῶ, ἐδῶ τρέξε.

Καμμία ἀπάντησις πάλιν. Ἐθλίβην τόσοσόν τότε. Ἐφαντάσθην τὸν Καδός μόνον ἐπάνω εις τὴν Σελήνην, ἐκτεθειμένον εις τόσοσους κινδύνους.

Τὸν εἶχα ἀφήσει χωρὶς νὰ θέλω, ἐντελὸς ἀκουσίως. Ἦρχισα νὰ κλαίω ὡσάν μικρὸ παιδί. Ἐκλαίγα ἀπαρηγόρητα...

Ἐμεινα ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς ἀρκετὰς ὥρας. Καὶ δὲν θὰ ἐσηκωνόμην ἂν δὲν ἤκουα ἕνα τρομερὸν θόρυβον, ἕνα γερὸ τρίξιμο εις τὰ πλάγια τῆς «Καβορίτας». Ἐτινάχθηκα τρομαγμένως ἐπάνω κ' ἐκύτταξα ἔξω...

Ἐμεγάλε Θεέ !... Ἦμιον εις τὴν γῆν, τὴν ἀγαπημένην γῆν, πεσιμένος ἐπάνω εις ἕνα ξηρὸν καὶ θερισμένον χωράφι. Ἐβγῆκα ἀμέσως ἔξω, ἐγονάτισα, πηχαρίστησα τὸν Θεὸν καὶ ἔβρυγα γρήγορα, διὰ τὸ πλησιέστερον χωρίον, ἐγκαταλείψας εις τὴν τύχη τὴν «Καβορίταν» μόνην της...

Τώρα θυμοῦμαι ἀκόμη τὸν Καδός, τὸν δυστυχημένον φίλον μου Καδός καὶ κλαίω. Τί ν' ἀπέγινε ἀρὰ γε ; Νὰ ἐρονεύθῃ ἐκεῖ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς διαβολοἀνθρώπους τῆς Σελήνης ἢ νὰ εἴη εὐτυχημένος σιμὰ εις καμμίαν... ὠραίαν κόρην τοῦ Φεγγαριοῦ ; Ποιὸς ξέρει.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον τὸ θαυμάσιον, τὸ γοητευτικὸν μυθιστόρημα «Ὁ ΕΡΩΣ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ» γεμάτο φρίκην, μυστήρια, ἀγωνίαν.

ὥσιν τὰ μάτια του ἀπ' τὴν ἀγρύπνια ἀποσταμένα.
 (Λεβάδεια) Α. Δ. ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ

— ΜΕΤΕΝΕΞΕΛΞΙ —

Λουλούδια ἀγαπημένα μου ! τὴν χᾶρι σας ἤλεσθε μ' ἔμπρὸς στὴ θωριά σας νοιώθω ἐγὼ ὅτι δὲν νοιώθουν ἄλλοι πῶς ἡ θέλα γιὰ μὴ στιγμὴ ὡσάν καὶ σὰς νὰ γένω καὶ μεσ' στὴν ὠμορφάδα σας, νὰ γέρω τὸ κεφάλι καὶ τὸ σπᾶρτον σκορπιέται στὰ φυλλοκόρδια του καὶ σὲ λίγο ἀγναντεύει τὸ φῶς τῆς καλύβας τοῦ βοσκοῦ ποῦ τρεμοσβύνει, σπέρδικος τώρα ὁ νυχτοκόπος ποῦ γλύτωσ' ἀπ' τὰ τριόβαθα φτάνει στὸ μανδροστάσι τοῦ ἀδελφοποιτοῦ του, ποῦ θὰ ψυχοπνεῖσθῃ τὴν ἐξελειωμένην νεότητά του ἀπ' τὰ κακὰ τοῦ κόσμου καὶ θὰ τοῦ δώσῃ τόπο γιὰ νὰ λα-
 Κρήτη Κατ. Νωτάκη

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΝΥΚΤΑΣ

Πολλές φορές ὁ νυχτοκόπος δταν περῶν ἀπὸ δάσος πολὺ σῦδεντρο, ποῦ ἕνας δρομῶκος στενοῦτοικος δηγεύει ἀνάμεσα στὰ σκλήθρα καὶ τὰ φτέρια, ὅπου αἱ ἀκτίνες τοῦ φεγγαριοῦ δὲν μποροῦν νὰ τὰ σκιάσουν καὶ τὸν φοῖσον, ἀκούει ἀπ' τὴ βουνοκορφή ἕνα ἀναστεναγμὸ ἀδιάκοπο καὶ συνεχισμένο νὰ σκίζῃ τὸ σκοτάδι λυπητερά καὶ ν' ἀντιλαλάη στὰ ραχοπέλαγια σαν νὰ βγαί- νη ἀπὸ στήθεια πονεμένα.
 Ὡχ ! ὠχαχωχωχῶ ! !

Σύρραχα, σύρραχα δρομαίει ὁ νυχτοκόπος, ἡ ἀστραπὴς πέφτουν καὶ φωτᾶνε ταῖς λογιές, δὲν παίρνει ἀνασασμο ὁ δύστυχος καὶ δρομαίει, δρομαίει. Τὸ χολαίει τὸν χτυπᾶ καὶ αὐτὸς χαροπαλεῖ μετὰ τὴ φύσι, θαμπή, πολὺ θαμπή ἀντάρτα τὸν σκαίει, φοβᾶται νὰ μὴ βραχθῇ ὁ ἀμοῖρος καὶ πέσῃ

σὲ καταποτήρα. Τὰ τουφωτὰ καὶ θεοράτα ἔλατα μετὰ τὴ πανώρη τὴ θωριά τους ἀνεμοδέρνονται κ' αὐτὰ καὶ ἀφίρουνε λυπητερές φωνές, στέκεται καὶ ἀκρομαίζεται λίγο γιὰ ν' ἀγροικίση τὴ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ ποῦ χωρὶς νὰ παίρῃ ἀνάπαυση, λέγει κρυφὸ παράπονο κ' ἀτέλειστον τραγοῦδι κ' ἀκούγεται ἀπ' τὴ νεροποντὴ καὶ μεσ' ἀπ' τὰ πουρνάρια.

Ὁ στυραριάρχικος δρομῶκος τὸν ἔφερε σ' ἕνα τσουγγάρι, ἡ ἀγῆ ἢ παρηγορήτρα ροδοσκάζει, τὸ μοσκοδόλημα τοῦ θυμιαριοῦ καὶ τοῦ σπᾶρτον σκορπιέται στὰ φυλλοκόρδια του καὶ σὲ λίγο ἀγναντεύει τὸ φῶς τῆς καλύβας τοῦ βοσκοῦ ποῦ τρεμοσβύνει, σπέρδικος τώρα ὁ νυχτοκόπος ποῦ γλύτωσ' ἀπ' τὰ τριόβαθα φτάνει στὸ μανδροστάσι τοῦ ἀδελφοποιτοῦ του, ποῦ θὰ ψυχοπνεῖσθῃ τὴν ἐξελειωμένην νεότητά του ἀπ' τὰ κακὰ τοῦ κόσμου καὶ θὰ τοῦ δώσῃ τόπο γιὰ νὰ λα-

ΕΝΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ ΓΕΜΑΤΗ ΑΙΜΑΤΑ

Μᾶς ἔπιασε ὄλους μὴ τρομάρα, Θεέ μου φύλαξε. Τὸ παιδί ἔκανε τὸ σταυρὸ τοῦ λαχταρισμένο καὶ ἡ μητέρα του ἔκλαιε. Ἐξαφνα, τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶδα τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας γεμάτο ἰδρώτα. Ἡ Παναγία εἶχε ἰδρώσει. Ἐκατάλαβα ἀμέσως ὅτι κάποιο μεγάλο θαῦμα θὰ γίνῃ. Ἐτέραςεν ἕνα τέταρτο καὶ τὸ κρυφὸ παιδί ἔβρυγε μετὰ τὴν μητέρα του ἡσυχασμένο πλέον. Ἐπέρωσαν ἀπὸ τότε ὀλίγες ἡμέρες κ' ἔξαφνα ἕνα ἀπόγευμα βλέπω νὰ ἔρχεται ἡ μητέρα του.

— Κυρὰ Εὐτυχία, μοῦ λέει τί μεγάλο θαῦμα ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔγινε !...
 — Τί, κυρὰ μου ; τὴν ρωτῶ.
 — Τὸ παιδί μου ἔγινε καλά.

Καὶ ἀμέσως βγάξει ἀπὸ τὸ μαντῆλι της καὶ κρεμᾶ κάτω ἀπὸ τὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας ἀσμηκόμενο τὸ παιδί της, ποῦ εἶδε τὴν ὑγιαντὸν του.

Ἐκαμε ἔπειτα τὸ σταυρὸ της καὶ ἔφυγε...

Ἡ Φωτιάδου δὲν ψεύδεται εις αὐτὴν τὴν περίπτωσιν. Πράγματι ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀναθήματα. Ὅσοι ἐτέραςαν ἀπὸ ἐκεῖ ἀφῆσαν, ἀφοῦ λατρεθῆσαν μετὰ τὴν δύναμιν τῆς Μεγαλόχαρης, καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα της.

Εἰς ἕνα λεπτόν σπάγγον εἶνε κρεμασμένη ἀρκετὰ χρυσὰ δακτυλίδια. Οἱ γείτονες λέγουν, ὅτι ἡ Φωτιάδου πωλεῖ συχνὰ διάφορα ἀπὸ τὰ τιμαλφῆ αὐτὰ δῶρα τῆς Θεομήτορος καὶ ἐξοικονομεῖ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Καθόλου περιεργόν. Κυκλοφορεῖ μάλιστα ἐκεῖ κάτω εις ὄλην τὴν συνοικίαν ἢ φήμι, ὅτι ἡ Φωτιάδου ἔχει ἀρκετὰ ἀμαρτωλῶν παρελθόν. Ἄς εἶνε...

Ἐπεσκέφθην τὴν Φωτιάδου ὡς πάσχοντες ἀπὸ βαρυνθῶνα. Μᾶς ἐκάθησε περιποιητικωτάτη καὶ ἤρχισε νὰ φλυαρῇ, νὰ φλυαρῇ ραγδαία, ἀκούραστα.

Ἡ γειτονιά τὸ ἀπόγευμα τοῦ τελευταίου Ψυχοσάββατου ἐδρίσκειτο καὶ πάλιν ὑπὸ τὸ κρᾶτος μεγάλης συγκινήσεως. Ἡ Παναγία εἶχε παρουσιασθῆν εις μίαν γειτονίαν τὸ ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς. Ὁ ἱερεὺς τῶν Ἁγίων Ταξιαρχῶν, Πάτερ Ἄνθιμος, ἐδυνάμωσε τοὺς φόβους τῶν γειτόνων, ἐξηγήσας τὴν ὁπτασίαν αὐτὴν πολὺ-πολὺ παράξενα. Ἡ Φωτιάδου ἦτο στὸ φόρτε της.

Ἐφώνησε ἀπὸ τὸ πρῶν, ἐθρηνοῦσε, ὀδύρετο.

— Ἄπιστοι, ἄπιστοι, θὰ σᾶς κάψῃ ὁ Θεὸς ὄλους σας !

Τὴν νύκτα μάλιστα —καθὼς μᾶς διηγῆθη ἡ ἰδία— εἶδε τὸ φῶς, τὸ μικρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ νὰ μεγαλώνη τρομερὰ εις μίαν τεραστίαν λαμπάδα. Ἐἰς μίαν τεραστίαν λαμπάδαν, ἀπειλοῦσαν ν' ἀποτεφροῦσθ τὸ σῆμα. Ἐἶνε ἀφάνταστον τὸ τί εἶνε εις τὴν συνοικίαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Φωναί, θρηνηγὰ, γόοι.

Μία δεσποινὴς καθημένη ἀπέναντι τῶν Ἁγίων Ταξιαρχῶν, ἠσθάνησε σοβερώς ἀπὸ τὸν λαμόν της, μὴ δεχθεῖσα τὴν προσηγομένην νὰ σταυροκοπηθῇ ἐνώπιον τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης. Τὰ πάντα ἀγωνισθῶσαν κάτω ἀπὸ ἕνα τρόμον, ὁ ὅποιος ἐπερνοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν συνοικίαν, τὴν ἔρημον, τὴν οὐσιπλήν.

Ἡ συνοικία μάλιστα αὐτὴ εἶνε μία ἀπὸ τὰς πλέον περιεργὰς συνοικίας τῶν Ἀθη-

νῶν. Οἱ κατοικοῦντες εις αὐτὴν εἶνε ὄλοι ἐργατικοὶ θρησκόληπτοι ἄνθρωποι, σταυροκοπούμενοι καὶ προσευχόμενοι πενήτην-τα τοῦλάχιστον φορὰς τὴν ἡμέραν. Εἰς κἀθε βῆμα τοῦ εὐρίσκειται κανεὶς καὶ πρὸ μῆος ἐκκλησίας ἢ ἐνὸς μικροσκοπικοῦ ναῦκου. Ἡ γειτονιά εἶνε πάντοτε βουτηγμένη εις τὰ μύρα τοῦ καιόμενου ἀφθόνως λιθανωτοῦ. Εἰς τὰ περισσώτερα στίβια κἀθηται διαφόρων εἰδῶν καί... ποιότητων καλόγηρες.

Ὅλος αὐτὸς ὁ θρησκομανῆς κόσμος ἦτο ἐν ἀναστατάσει, κατατρομαγμένος τὸ ἀπογευμα ἔκεινο.

Καὶ ἡ Φωτιάδου ἦτο στὸ φόρτε της. Ἐφώνησε, ἀνεθοκατέβαινε τὲς σκάλες, ἐκτυποῦσε τὰ παραθύρα της.

Μόλις τῆς εἶπαμε τὴν ἀρρώστιαν, ἡ ὁποία μᾶς ...βασανίζει, ἐμειδίασε καὶ μᾶς ἐθεβαίωσεν, ὅτι πρὶν ἀκόμη γίνομεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν της θὰ εἶμεθα ἐντελὸς καλά.

— Ὡστε θὰ μᾶς κάψῃ καλὰ ἡ Θεοτόκος ; Ἠρωτήσαμεν.

— Βέβαια. Ὅλον τὸν κόσμον τὸν κάνει καλὰ ἡ Παναγία. Οἱ γιατροὶ μόνον σκοτῶνουν τὸν κόσμο. Κουτσοὶ καὶ τυφλοὶ καὶ πληγιασμένοι καὶ ἀρρωστοὶ ἀπὸ χίλιες δύο ἀρρώστειες ἔγιναν καλὰ ἐδῶ μέσα. Ἀπὸ τὶς ἐπαρχίαι ἔρχονται καὶ πέφτουν καὶ προσκυνοῦν τὴν Χάρι της. Τώρα δὲν ἔχει πῶς καὶ σῆς θὰ γίνετε καλὰ καὶ πᾶς θ' ἀκούτε καθαρὰ σαν καὶ πρῶτα...

Καὶ ἀμέσως ἡ κυρία Εὐτυχία ἐσηκώθηκε ἀνέθηκε σὲ μὴ καρτέλα καὶ ἐπλησίασε τὸ πρόσωπό της κοντὰ εις τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου καὶ ἤρχισε νὰ μουρμουρίζῃ κάτι κἀμινουσα γρήγορα, γρήγορα τὸν σταυρὸν της.

Ἐξαφνα ἔτοι καθὼς ἐσταυροκοπεῖτο ἔρηξε μίαν κραυγὴν τρομοῦ.

Ἐσηκώθημεν ὄρθιοι καὶ ἐπλησιάσαμεν. Ἡ Φωτιάδου ἐτραβοῦσε τὰ μαλιὰ της, ἐκραυγάει δυνατὰ, δυνατὰ μετὰ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμένων της.

— Ἄχ Θεοῦ μου, Θεοῦ μου !... Τὴν βλέπετε, τὴν βλέπετε τὴν Παναγία μου !... Κλαίει...

Πράγματι ἐπάνω εις τὰ χλωμά ἀπὸ τὸν χρόνον μάγουλα τῆς Θεοτόκου ἐκλυοῦσεν ἀργὰ, ἀργὰ ἕνα χονδρὸ δάκρυ.

Ἐμεινόμεν ἐκπληκτοί.

Δακρυσιμένη ἡ κυρία Εὐτυχία ἔτρεξε, ἔπῃρε ἕνα βαπτῆμα καὶ ἐσκούπισε τὸ δάκρυ.

— Ἐτσι, παιδί μου, ἄρχισε νὰ λέγῃ, ἔτσι κλαίει ἡ Θεοτόκος, ἡ Μεγαλόχαρη δταν πρόκειται νὰ γίνῃ κανένα κακὸ. Ἀπὸ δύο χρόνια τώρα ἔχει χύσει τόσο δάκρυα. Γιὰ πρώτη φορὰ ἔκλαψε δταν ἔγιναν οἱ σεισμοὶ στὴν Ζάκυνθο. Θυμοῖμαι ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴ δάκρυα ποῦ ἔβυσε. Καὶ νὰ τώρα πάλι κλαίει. Ποιὸς ξέρει τί κακὸ, μεγάλο κακὸ θὰ γίνῃ. Ἐἶνε κατὰ σημάδια αὐτὰ. Ἡ Παναγία μου μιλᾶται τὸν κοσμίαν καὶ κλαίει. Νὰ γιὰ κατὰ τὸ καντῆλι. Δὲν ἔγινε τὸ λάδι αἷμα ; Καὶ τί αἷμα, κόκκινον, κόκκινον !... Θεοῦ μου, τί κακὸ μεγάλο ἔχει νὰ γίνῃ. Βλέπετε τὸ αἷμα τοῦ καντηλιοῦ ;

— Ναι.

Ἐνωρεῖται, ὅτι τὸ καντῆλι δὲν εἶχε μέσα παρά μόνον λάδι, καθαρὸν λάδι.

Ἠονῆσασα κάπως, κατόπιν μᾶς ἔβαλε νὰ γονατισθῶμεν κάτω καὶ οἱ ἐξορκισμοὶ ἤρχισαν.

Πῶς μετεβλήθημεν εις λαδομένους ποντικούς.— Μία ἀριστοκράτης κυρία ποῦ βλέπει τὴν Παναγία.— Ὁ περίπατος τῆς εἰκόνης εις τὰς Ἀθήνας.— Γνωστὴ δεσποινὴς τῆς ἀριστοκρατίας ψυχοραγοῦσα.— Ἡ βοήθεια τῆς εἰκόνης.— Σηναὶ καὶ ἐπεισόδια εις τὰ Πεντάκτια.— Ἐνας ἀτυχῆς ἔρως καὶ μία αὐτοκτονία.

ΕΛΠΙΔΕΣ

Τὰ εἶδα στὸ βιβλίον σου φυλαγμένα τὰ ὄρατα τὰ γιοῦλλα τὰ μυρωμένα. Σοῦ τὰ δῶσα κάποτε... οὔτε τὸ θυμᾶσαι, μὰ ἐγὼ δὲν τὸ ξεχνῶ !

Τὸ ὄρατο μουνκέτο θὰ μαραθῇ, σοῦ εἶπα, κ' εἶνε κρῖμα ! Πάρ'τα νὰ τὰ ζήσης μετὰ νερὸ δροσάτο.

Τὰ ἴπρες καὶ τὰ ἐχάρης σοῦ ζοῦσαν. Κι' ὅσο ὀλόμανα ἦσαν κ' ἔχυναν γλυκεῖα εὐωδία, κ' ὅσο τὰ ματάκια τους τὰ κίτρινα, τὰ κόκκινα σοῦ γελούσαν, κόρη, συντροφία σου τάγες. Τώρα τὰ βῆκα στὸ χρυσὸ βιβλίον. Κλείσανε τὰ μάτια τους, κλείσανε τὰ φύλλα, κ' ἡ πνοὴ τους ἔχθηκε, ἔχθη ἡ εὐμορφία τους κ' ἕνα κωφετὶ σάβανο τυλιγμένα τάγει ! Στὰ φύλλα τοῦ χρυσοῦ βιβλίου τυλιγμένα ταῦρα.

Ψάχνω κ' ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῆς καρδιάς σου τὴν ἀγάπην ταῦρα. Μάταια ψάχνω ! Δὲν μ' ἀγαποῦσε... Τὰ ἴπρες τοτε ἀδιάφορη, χωρὶς νὰ ρωτήσης τοὺς παλμούς μου καὶ τὰ φύλλαξες ὄχι γιὰ θυμῶν δική μου, παρά γιὰ στόλισμα τοῦ ὄρατου βιβλίου. Μάταια ψάχνω δολέπιστη ἡ καρδιά σου.

Τὰ δύο μας γελῆ δακρυποτισμένα ἄς σμίξουνε σάν μουρμουκῶνα κ' ἀνοιξοῦνε δροσάτα, μυρωμένα δύο κόκκινα τριανταφυλλᾶκια.

Ἀγαπημένη, ἔλα ἐδῶ γὰ φιληθῶμε ! Τὴν ὥρα αὐτὴ ποῦ ἡ ψυχὴ ὀρμαίει στὰ ἕψηλά, αὐτὴν τὴν ὥρα ποῦ με λῶνει ὁ πόθος

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Γιὰ νὰ ἔχετε ὠραία μαλλιά

Τὴν νύκτα συνειθίσατε νὰ κοιμάσθε πάντοτε ἀσκεπείς. Ἡ κόμη εἶνε ὠραιότερα, πλεον μεταξώδης καὶ καθάριος ὅταν δὲν πιέζεται καὶ δὲν φυλακίζεται. Πλέκετέ τὴν μόνον εἰς ἓνα πλόκαμον δεδεμένον εἰς τὸ ἔσπρον μὲ μικρὰν ταινίαν. Ὅσον τὸ δυνατόν δὲ ἀραρὰ καὶ ἐλεύθερα τὰ μαλλιά.

Πρὸς διατήρησιν τῆς κόμης, ψηκρίζετέ τὴν ἀπ' ἐσπερίας ἢ ὅταν καλλοπιζέσθε μὲ ἀπαλὴν ψήκτραν. Κτενίζετέ τὴν πρῶτον μὲ ἀραιὰν κτέναν, ἀφοῦ τὴν χωρίσητε εἰς τρία ἢ τέσσαρα μέρη (τοῦφες). Τὸ κτένισμα ὅταν γίνηται χωρὶς αὐτὸν τὸν διαμερισμὸν, θροαίνει ἀηλέως πολλὰς τρίχας. Ἐξαιρετικὸν εἶνε καὶ τὸ νὰ λουστρώνονται τὰ μαλλιά μὲ τὰς χεῖρας. Λίπη καὶ ἔλαια καὶ παχύμυρα ὄσον τὸ δυνατόν σπανιώτερον μεταχειρίζεσθε.

Τὸ πολὺ συχνὸν κτένισμα μὲ λεπτὴν κτένα, προσάπτων ὅταν πίπτουν τὰ μαλλιά, εἶνε ὀλέθριον διὰ τὴν κόμην. Ἐν τούτοις εἶνε ἀνάγκη νὰ καθαρίζηται ἡ κόμη καὶ τὸ τριχῶτον δέρμα.

Διὰ νὰ ἔχετε κροῖμα ρόδινον

Θαυμάσιον λουτρὸν διὰ τὸ πρόσωπον εἶνε ἡ βροχὴ. Αἱ κομψαὶ Παρισναῖαι ἔν ὥρᾳ βροχῆς τυλίσσονται, σμᾶ τε καὶ κεφαλήν, μὲ ἕνα ἀδιάβροχον μανδύαν καὶ ἐκδέχονται τὸ πρόσωπον εἰς τὴν θοαίαν τῆς λεπτῆς βροχῆς ἢ τὰ ραπίσματα τοῦ γαλαίου ὑετοῦ. Οὐ μόνον ἡ βροχὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑγρασία τοῦ ἀέρος διαποτίζει τοὺς ἰστούς καὶ τοὺς ἐκπύου ἐντελῶς, ἐξαλείφουσα συνάμα καὶ τὰς ἐκ τῆς θερμότητος καὶ ξηρασίας τοῦ οἰκήματος ἐλαφρὰς ρυτίδας. Ὁ ἦσυχος καὶ ἐπαρκὴς ὕπνος καὶ οἱ ἐπὶ βροχῆν περιπάτοι λέγον, ὅτι ὑπῆρξαν τὰ μόνα καλλοπιστικὰ φίλτρα, ἄπερ ἐμμανῶτα ἡ διάσημος ἡρώς τῶν Βερσαλλίων, ἡ Ἀρτεμις τοῦ Ποατιέ.

Τὸ καθάρισμα τῶν ζυμῶν

Τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων πλύνετε καὶ

καθαρίζετε εὐκόλως ἐὰν χύσητε ἐντὸς καθάρου ὕδατος ὀλίγον ὕδωρ καλωνίας· οὕτω γίνεται μίγμα ὑπόλευκον καὶ ἀρωματικόν, δι' οὗ καὶ αἱ ἄλλοι ἀκάθαρτοι ὑελοὶ πλυνόμενα γίνονται λαμπρὰ καὶ διαφανεῖς· κατόπιν τὰς σπογγίζετε διὰ μαλακοῦ λινοῦ ὑφάσματος.

Γιὰ νὰ μὴ σὰς εὐνοῦσιν τὰ κοῦνούπια

Ὁ ἐκ νυγμάτων κοῦνούπιον ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος καταπραίνεται ἂν ἐπαλείφητε τὰ μέρη μὲ ὑδροφίλον βάμβακα (τοῦ φαρμακείου) βρεχόμενον εἰς ἀμμωνίαν, ἀναμιγνυμένην μὲ ἄρκετον ὕδωρ καλωνίας ἢ ἀσβεστίνου ὕδωρ ἢ μὲ αἰθέρα ἢ μὲ χλωροφόρμιον. Ὁφελούν καὶ αἱ πλύσεις μὲ ἔγχυμα χαμαμύλων ἢ φύλλον καρυῶς.

Τὸ καθάρισμα τῶν οὐζῶν

Ἡ χολὴ τοῦ βοδιοῦ διαλύει τὰ πλείστα λιπαρὰ στοιχεῖα. Μὴ τὴν μεταχειρίζησθε διὰ λεπτοῦφῃ καὶ ἀνοικτόχροα ὑφάσματα διότι ἀμαυροῦ αὐτὰ καὶ πρασινίζει. Χρησιμεῖ ἰδίως διὰ τὰς κηλίδας τῶν μεταξωτῶν, ἀφοῦ ἀναμιχθῇ μὲ τερεβινθέλαιον ἢ οἰνόπνευμα ἢ μέλι ἢ κρόκος ὡς ἢ ἀργύλων κλπ.

Ἐἰς τὸ Ἄροάκειον

—Διατί ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅταν ἀνέστη παρουσιάσθη εἰς τὰς γυναῖκας ;
—Διότι ἤθελε τὸ νέον τῆς Ἀναστάσεώς του νὰ διαδοθῇ γρηγορώτερα.

Τὸ διαγωνισμάκι σας

Καὶ πάλιν σήμερον τὸ διαγωνισμάκι τοῦ περασμένου φύλλον ὄσο νὰ τὸ λύσετε ὄλοι. Στὸ προσεχὲς φύλλον τὰ δῶρα. Προσοχὴ !...

«Εἰς μίαν ἐσπερίδα ἦσαν τριπλάσιοι κύριοι κυριῶν, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὁμοῦ

ὁκτὼ ζευγῶν ἔμειναν πενταπλάσιοι κύριοι τῶν κυριῶν.

Πόσοι κύριοι καὶ πόσαι κυριαὶ ἦσαν ἐν ἀρχῇ ;

Θὰ τὸ λύση κανεὶς αὐτό ;
Κάθε λύσις διὰ νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἓνα δεκάλεπτον ἀσφράγιστον γραμματόσημον.

Εἰς τοὺς διὰ κληρώσεως ἐκλεγέντας τρεῖς λύτας νὰ διδῇ ὡς δῶρον μίαν μικρὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ (ἔσταντανέ).

Μία πεταλοῦδα

Πάλιν ἀγαπημένα παιδιὰ ἓνα ἔμορφο παιχνιδάκι μὲ τὰς σκιάς. Σήμερα σὰς δεῖ-

χνουμε πῶς θὰ σχηματίσετε ἐπάνω στὸν τοῖχο σας μίαν μεγάλην πεταλοῦδα.

Δὲν εἶνε καὶ πολὺ δύσκολο, καθὼς βλέπετε. Ἐνα ἀπλούστατον γύρισμα τῶν χειρῶν καὶ ἡ πεταλοῦδα φαντάζει ἐπάνω στὸν τοῖχο χαριτωμένη.

Λοιπὸν τὸ βράδυ μὲ τὴν λαμπτήρα σας ἀπολαύσατε λίγο ἔμπροσθεν εἰς τὴν καϊμένη αὐτὴ τὴν πεταλοῦδίτσα.

Ὁ οὐροπίσι

Ἐνας ἄνθρωπος ἐσυνείδητε νὰ ὀμιλῇ μόνον του, ἐρωτηθεὶς δὲ διατί, ἀπήντησε :
—Διὰ δύο λόγους. Ὁ εἰς εἶνε, ὅτι ἀγαπῶ νὰ ὀμιλῶ μὲ ἄνθρωπον νουνεχῆ, ὁ δὲ ἄλλος ἀγαπῶ νὰ ἀκούω ἄνθρωπον νουνεχῆ.

—Αὐτὸ τὸ μέρος τῆς ἐπαύλεως θὰ ἐπισκευάσθῃ πρὸ ὀλίγου καιροῦ, παρετήρησεν ὁ Βόββ.

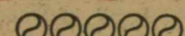
—Ναί, ἀπήντησεν ἡ Σάρα. Ὁ θεῖος ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ τὸ διαμερίσμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοίκησα, ἀφότον ἡλθα εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὅπιν πλέον φαιδρᾶν, ὡς βλέπετε, ἡ ὁποία ξεχωρίζει ὅπως διόλου ἀπὸ τὴν κατ'ἴφαιαν ὄλου τοῦ ἄλλου κυρίου.

—Ὅπισον ἀπὸ αὐτὴν τὴν θύραν ἠκούσατε τὸν θόρυβον, δὲν εἶν' ἔτσι ;
—Ἀκριβῶς.

—Εἰπετε, ὅτι τότε τὸ ξύλον εἶχεν θερμικὴν προσφάτως ;
—Ναί. Ἐνθυμιῶμαι, ὅτι ἡ βαφὴ ἦτο ἀκόμη ὀλίγον ὑγρὰ.

Ὁ Βόββ ἐξήτασε προσεκτικῶς ὀλόκληρον τὴν ἐπιφάνειαν τῶν φύλλον, ἡ προσοχὴ του δὲ συνεκεντρώθη ἰδίως εἰς τὸ κάτω μέρος, ὅπου εἶχε ἀνακαλύψει θεβαίως διὰ τοῦ φακοῦ του κάποιον πολὺτιμον τεκμήριον. Τὸν εἶδα ἐξάγοντα τέλος τὸ χαρτοφυλάκιόν του, πίπτοντα ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ κἀμνοντα συγκριτικὴν μελέτην μεταξὺ τῶν σημείων, ἅτινα εἶχε χαραξεί εἰς τὴν σκοτεινὴν γωνίαν τῆς βιβλιοθήκης, καὶ ἄλλων σημείων, τὰ ὁποῖα προφανῶς εἶχε παρατηρήσει εἰς τὴν θύραν. (Ἔπεται τὸ τέλος).

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

ΣΜΥΡΝΑΙ-ΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Ἐτραβοῦσε μόνος του τὸ παραπέτασμα γιὰ νὰ περάσουν ἀπὸ πίσω—ἐπειδὴ δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς βλέπουν οἱ διαβάτες ποῦ θὰ ἤμποροῦσαν νὰ ὑποθέσουν ἓνα σωρὸν πράγματα σ' ἐκεῖνο τὸ ἀπόκεντρο μέρος,— καὶ ἐξακολουθοῦσε πάλι νὰ ἀνοίγῃ τρύπες εἰς τοὺς πάτους τῶν ὑποδημάτων πτωχῶν παροίκων, διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὴ μεντζεσόλια μὲ τὸν κηρωμένον σπάγγο καὶ μὲ τὰ ξύλινα ἐκείνα μικρὰ καρφάκια, τῆς ξυλόπρουκας ποῦ τῆς ἔπερνε ἀπὸ τὸν φλοῖο ἐπὶς ἰνδικοῦ καριδιοῦ κομμένου στὴ μέση. Ὅπισον ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, εἰς τοὺς τοίχους, εὐρίσκοντο κολλημένες χορδοειδεῖς ζωγραφίαι ποῦ πορρίστανον ἄλλη τὴν δολοφονίαν τοῦ Βασιλέως Οὐμβέρτου, ἄλλη μίαν μάχην Ἰταλῶν καὶ Ἀθυσσινῶν καὶ μέσα εἰς ὅλας αὐτὰς ἐξεδιπλώνοντο καὶ μὲ καρικατοῦρα ἀπὸ σατυρικὸν φύλλον.

Δύο σκαμνιά ἦσαν πάντοτε ἐκεῖ, κατὰ ὑπόδειξιν ὅπως φαίνεται τοῦ Τζάκου, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Σάργης ἔτρεφεν ὑπερήφανον ἀγάπην, ἀφοῦ ἦτο συγγενὴς ἐνὸς τέτοιου «τῶβενου» ποῦ ἐκαθότανε σὲ μεγάλο σπῆτι, ἐκεῖ κοντὰ στῆς Κορσιές, τὴν ὁδὸν Ρόδων, ὅπως τὴν μετεβάπτισαν αἱ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες τῆς Σμύρνης, σύμφωνα μὲ τὰς ἀπατηθεῖσαι τοῦ εὐπρεπιστοῦ, ἐφοροῦσε πάντοτε πανταλόνι μὲ τσακίσιες τῆς ὥρας, μυρωδιὰ στὸ μαντήλι του καὶ ἦτανε «μουσοῦς» μὲ τὰ οὐλα του. Ὁ Σάργης μὲ τὸ νὰ εἶνε κομφὸς δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἀκούσῃ τίποτε, ἀλλὰ τὸ μάτι του, ἔστω καὶ λίγο θοδὸ ἀπὸ τὸ σκύψε-σκίψε, μολοντὶ ἐπρόσεχε νὰ περῆ τὸν σπάγγο κανονικὰ ἀπὸ κάθε τρυπα ποῦ ἀνοίγε μὲ κάποιο ἐργαλεῖο ἀπολήγοντος σὲ χορδὴν βελῶνα, τὸ σουβλί, ἐκνύταξεν ὁμοῦ μοξὰ καὶ τὸ καταπέτασμα, ἂν ἐξαφνικὰ ἐκουνοῦσεν ἢ ἂν ἔμεινε διαρκῶς ἀκίνητον. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Σάργης ὠρκίζετο εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωσήφ, ποῦ ἰδιαιτέρως ἐσέβητο, ὅτι τίποτε δὲν ἤμποροῦσε νὰ καταλάβῃ. Πρῶτον διότι ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε καὶ οἱ φιλοξενοῦμενοι δὲν ἔβγαναν πιά, καὶ δεύτερον διότι ὁ μερνετὲς οὔτε μὴ πτυχὴ δὲν ἔκαμε ποῦθεν, προδίδοντας ὅτι ὑπάρχον ἄνθρωπον ζωντανὸν ἐκεῖδι πίσω. Ὁταν δὲ εἰς μίαν στιγμὴν ποῦ ὁ Σάργης, καταρτυτευόμενος ἓνα γυναικεῖο ταξοῦν, εἶδε νὰ ἀνοίγῃ ὁ Τζάκος ἀπότομα τὸ καταπέτασμα—ἐνῶ εἶχε συνήθεια νὰ βγαίη μαζὺ μὲ τὴν «μπελλά του» ἀπὸ τὰ πλαῖνὰ ἀνοίγματα—νὰ φεύγῃ ταραγμένως γιὰ νὰ τὸν χαιρετίσῃ καὶ ἔπειτα τὴν Ἄννα, κλαμμένη αὐτὴ καὶ σαστισμένη νὰ τινάζεται ἔξω στὸ σκοτάδι τοῦ ἔρημου δρόμου γιὰ νὰ τὸν προσφάσῃ, ἀλοθάνηκε κατὰ τι σὰν ζῆλῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴ ποῦ τὸν ἔπιασεν. Ἐσῆκωσε τότε τὰ μάτια του καὶ ἀντικρύζοντας ἓνα σάνιδι τὸ ὁποῖον εἰχεσχηρῆσει εἰς τὸν ἀπέναντι τοῖχον καὶ τὸ εἶχε φωτωμένον παλαιὰ μεταβλητῆ ἔξαφνα εἰς ἀπειλητικὰ ρύγχι θηρίων ἀγνώστων, ποῦ εἰχτούσαν νὰ μπιχθῶν εἰς τὸ στόμα του καὶ νὰ τὸν βασανίσουν, διότι εἶχε συντελέσει καὶ αὐτὸς νὰ γίνῃ ἓνα μεγάλο κακό.

VIII

Καὶ ἂν ἦτανε ἀλήθεια ; Ἄν εἶχε πέσει μέσα εἰς τὸ βάραθρον, ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὐ σκληροκάροδι διαβάτα πετοῦν ἀπὸ μίαν πέτραν ἀναθέματος ; . Οἱ Καρποῦζε-

νές τῆς εἶχαν γράφει μέσον τῆς Πελαγίας, τῆς ὁποίας τὴν εὐνοίαν ἐκέρδιεν ἡ Ἄννα, χωρίζοντας τῆς μίαν ψεύτικη ἄλυσιδίτσα τοῦ λαμποῦ, πῶς τὸν Τζάκο τὸν ἔταξειδενσαν οἱ γονεῖς του στὸ Ἀλγέρι καὶ τῆς ἐξήτουσαν νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ γιὰ ποῖο λόγο ἔγινε αὐτὴ ἡ ἐξαφνικὰ ἀπομάκρυνσις ποῦ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ καταλάβουν. Ὄστε νὰ ποῦ ὅλα συντρέχουν γιὰ νὰ κἀμουν τοὺς φόβους τῆς περισσότερο πραγματικούς. Καὶ αὐτὸς, ποῦ ὡς ποῖν λίγες μέρες ἀκόμη τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι μὲ τὸ παραμικρὸ ποῦ θὰ τὴν ἐστενοχωροῦσαν ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς δὲν θὰ εἶχε παρὰ νὰ πάγῃ νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα τους καὶ νὰ ριφθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του ποῦ τὴν ἐπερνοῦσε σὰν κόρη τῆς ; Ἴσως ὁμοῦ καὶ νὰ μὴ εἶχε συνεπείας καταστροφῆς ἡ τρέλλα τῆς, ὅταν ἔβλεπε τὰ μάτια ὑπενωτισμένη ἀπὸ τὴν μουσικὴν φωνὴν τοῦ ὠραίου νέου, ποῦ κάθε λέξις του ἐχάιδετο τὴν ψυχὴν τῆς, ὅπως σὲ ἐπιφάνεια νεροῦ μαρμαρίνης στέρας περνοῦν τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ καὶ κυλοῦνται ἀνάερα. Ἐπρεπε νὰ περμιένη ! Καὶ κἀμνοντας αὐτὴν τὴν τρομαρὸν σέψην ἡ Ἄννα, ἐθιμότανε μίαν ζωγραφίαν τῆς Μαρίας Στοουάρας, ποῦ εἰκονίζεται μέσα εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ χρυσόδετα βιβλία, τὰ ὁποῖα τῆς εἶχαν δώσει οἱ καλόγηρες. Τὴν ἔβλεπε πάλιν αὐτὴν τὴν ζωγραφίαν, ὅταν ἡ βασίλισσα γοεταίστη, μὲ δεμένα τὰ μάτια, ἀκουμβᾷ τὸ κεφάλι ἐπάνω εἰς ἓνα χορδὸ ξύλο καὶ ἐπάνωθεν τῆς εἶνε σηκωμένος ὁ πέλεκυς τοῦ δημίου. Τῆς ἐφαίνονταν ὅτι καὶ αὐτὴ εὐρισκότανε εἰς τὴν στάσιν τῆς θανατικῆς ἐκείνης ἀγωνίας καὶ ὅτι ὁ πέλεκυς δὲν ἐκνεῖτο διὰ νὰ πέσῃ, πολὺ δὲ ὀλιγότερον διὰ ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ ὅτι μὲ τὰ μάτια του δεμένα, μὲ τὸ κεφάλι σηκωμένον σ' αὐτὴν τὴν στάσιν τοῦ ἐπικεμένου τσακίματος τῶν κοκκάλων καὶ τῶν σαρκῶν τοῦ λαμποῦ τῆς, μέσα εἰς τὰς ἀνατινάξεις τοῦ αἵματός τῆς ποῦ τὸ ἠθάσαντο τώρα γεμάτον ἀπὸ θάλπος ζωῆς νὰ τρέχῃ εἰς τὰς φλέβας τῆς, ἔπρεπε νὰ περμιένη μὲ τὰ αὐτὰ προσηλωμένα καὶ εἰς τὸν μικρότερον ἴχον ποῦ ἤμποροῦσε νὰ τὴν προδοποιήσῃ. . . Κἀποτε, τὴν νύκτα, ἐτινάξετο ἀπὸ τὸ στράμα τῆς σὲ μόνῃ τὴν ὑπόφια ὅτι κατὰ εἶχε νὰ αἰσθανθῇ. Ἐλησιάζεε τότε στὸ παράθυρο καὶ κυττάζοντας κάτω τὸ λιθόστρωτον τοῦ δρόμου, ἐπάγων ἀπὸ μίαν παραξενὴ ἀστροχιλίαν, ποῦ τῆς ἔτρεχε σὲ ὅλο τὸ κορμί, σὰν τὸ νερὸ ποῦ χύνεται ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ τὴν ῥαχὴν. Τότε κάποια φωνὴ ἀγνωστῆ ἴσατε τὰ τώρα, τῆς ἔλεγε : «Τὸ πείσιμο. Τὸ πείσιμο ἐπάνω στῆς πέτρες. Σωριάζετε κανεῖς μομονιάς κατὰγμα, μισοπνιγμένος ἀπὸ τὸ μεθῆσι τῆς ὀμῆς καὶ σπάζει σὰν ἓνα βάζο πλίμων». Ἐπειτα ἡ ἰδία φωνὴ μὲ εἰρωνικὴ κακεντρέχεια ἐπρόσθετε : «Καὶ μολοντὶ τὸ βάζο εἶνε τόσο μεγάλο, δὲν κἀνέ καὶ κανένα κρότος». Ἄλλες φορές, πίνοντας ἓνα ποτήρι δροσερὸ νερὸ γιὰ νὰ κατευνάσῃ τὸν πυρετὸ ποῦ τῆς ἐσκέπαζε τὰ πορφυρὰ χεῖλια ἦκουε καὶ πάλι ποτήρια ἴσατε τώρα δὲν ἐρομφηθῆσαν γιὰ νὰ κλείσουν ἔπειτα τὸ στόμα γιὰ πάντα, κλύβοντας ὅπισον ἀπὸ τὴν μαβία σφραγίδα τῶν νεκρῶν χεῖλιῶν τὸ τρομερὸ μυστικὸ τους. «Ὅχι ! Ὅχι ! Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κἀνῃ ποτὲ ἡ Ἄννα δὲν ἤμπορεῖ νὰ πάγῃ φαρμάκι καὶ νὰ πάθῃ, ὅτι εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς, μ-

κὴ ὅταν ἦτανε, μὴ δούλα νὰ ὑποφέρῃ, ποῦ γιὰ τὴν ἀπάτησεν ὁ ἀγαπητικὸς τῆς ἠποκτόνησε πίνοντας ἓνα μαῦρο ὑγρὸ ποῦ εἶχε ἀπομείνει σ' ἓνα τετράγωνον μπουκαλάκι ἀπὸ χρυσάφι γυαλί. Θεέ μου, τί ἀφροῖ ἔτρεχαν ἀπὸ τῆς δυὸ γωνιῆς τοῦ στόματός τῆς. Εἶχε μαυρίσει ὅλη καὶ τὸ δέρμα τῆς εἶχε γερίσει ἀπὸ κατὰ μεγάλες βούλες. Τὰ μάτια τῆς φουσκωμένα, εὐρίσκοντο τραγικὰ μένα ἔξω ἀπὸ τῆς κόγχης τῶν. Τὶ συχαμὸς, τί συχαμὸς. Τὰ μουγκρητὰ τῆς, ἂν καὶ περῶσανε χρόνια, ἡ Ἄννα τὰ ἀκούει ἀκόμη, ὅπως ἔβγαναν ἀπὸ μίαν χαμηλὴ σφίττα μὲ ἀναποδογυρισμένα τὰ ἐπιπλά, μὲ ἰεκάνας, βαμβάκια καὶ ποτήρια γεμάτα γάλα κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς δυστυχημένης, εἰς τὸ στόμα τῆς ὁποίας ἓνας γιαιτὸς μὲ μπρομπετες ξανθῆς, φαλακρὸς καὶ μὲ πρόσωπον σὰν μῆλο ψημμένο, ἔχονε τὸ δάκτυλόν του γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἔμετό. Δὲν μπορεῖ ἡ Ἄννα νὰ φαντασθῇ τὸ πρόσωπὸ τῆς νὰ παθαίη αὐτὴ τὴν ἐξαχρείωσιν στὴν τελευταία τῆς ὥρα. Τὶ κρίμα, ἔλεγε, νὰ μὴ εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ὅπως καὶ στὰ παραμύθια ποῦ τῆς ἐδιηγούοντο ὅταν ἦτο μικρὴ καὶ ἐκλαίε κάθε φορὰ ποῦ τὴν ἐκάθιζεν ἡ ὑπερήτρια γιὰ νὰ τῆς πλύνῃ τὰ πόδια μὲ ζεστὸ νερὸ. Ἡ Ἄννα ἐγαργαλιότανε, ἐτρεβοῦσεν ὅπισον τὰ πόδια τῆς, ἔχονε τὰ χεράκια τῆς καὶ ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά τῆς ὑπερητριῶς ποῦ τὴν καθιστοῦσε διηγούμενη εἰς αὐτὴν τὸ παραμῦθι τῶν Σαρᾶντα Δράκων.

Τὶ κρίμα, ἐσκέπετο τώρα ἡ Ἄννα, νὰ μὴ μπορῇ νὰ πάγῃ νὰ συναρτήσῃ τοὺς Σαρᾶντα Δράκους, καὶ αὐτοὶ γιὰ νὰ τὴν ἀγαποῦν ὄλοι χωρὶς νὰ μαλῶνουν ἀναμεταξύ τῶν μὲ τὴν προτίμησιν ποῦ θὰ ἔδιδε πάντοτε ἐκείνῃ εἰς ἓνα καὶ μόνον, καὶ τὴν κλείσουν μέσα σὲ κάσσαν ἀπὸ κρύσταλλου καὶ νὰ τὴν ἀνεβάσουν ἐπάνω εἰς τὰ κλαδιὰ αἰώνια ἀνθισμένης μυγδαλιάς ἀπὸ τὸ κεῖ ἡμεῖς ὄλοι νὰ τὴν λατρεύουν νεκρῆν, ἀλλὰ πάντοτε λαμπροκοιτοῦσαν ἀπὸ εὐμορφία, ντυμένη μὲ τὰ νερφικὰ τῆς βέλα μέσα στὴν κρυστάλλινη φολιά τῆς. . . Πολὺ συχνὰ ὁμοῦ τὸ νύκτερον ἔφευγε μακρὰν καὶ ἡ ζωὴ δὲν ἀγοῦσε νὰ πάγῃ τὴν ἀσπίδον τῆς τὴν κυρίαρχον, κἀμνοντας νὰ σιωπήσουν ὅλας οἱ συμβουλές τῆς καταστροφῆς, αἱ ὁποῖαι τῆς ἐδίδοντο ἀρηθρικῶς, ἀπὸ κάθε εἰκόνα τῶν καθημερινῶν ἐντυπώσεων. Ὄστε νὰ φύγῃ ; Νὰ πάγῃ μακρὰν. Μὰ πολὺ μακρὰν. Τὸ σπῆτι τῆς δὲν θὰ ἐπερνοῦσε πολὺς καιρὸς νὰ τὸ ξεχάσῃ. Ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα ποῦ εἶχε διαβάσει, χιλιάδες ἡρώιδες ἀνεβάναν ἀλληλοσπρωχνόμενες ἀπὸ τὸ ἀγνωσον, ντυμένες ἐπιδεικτικὰ, φτεισιδωμένες, μοσκομύριστες, ποῦ τὴν ἐπερικύκλωναν μὲ γέλοια πρόσωπα καὶ χειρονομίες ξεσπλωτες, γιὰ νὰ τῆς ψιθυροῦσαν ἢ καθέμια στὸ αὐτὸ ἀπὸ μίαν λέξη, ποῦ ἔκανε τὴν Ἄννα νὰ κἀθετα ὄρες κούβασιμένη καὶ σκεπτικῆ. «Ἐλα λοιπὸν ! Τὶ περμιένης ;»

(Ἔπεται συνέχεια)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

—Ὁ Ἰωάννης Ριτς ἦτο χαμηλοῦ ἀναστήματος καὶ μολὶς ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἢ κεφαλήν του μέχρι τῶν ὤμων του, δὲν εἶνε ἄλλθές μὴς Σάρα ;

—Ἀκριβέστατα, κυριε Καρρῶδες.

—Ὅταν ἐροφουθῇ, ἡ κόμη τῆς κεφαλῆς του ἦτο πολὺ βραχεῖα.

—Εἶνε ἀληθές, ἐβεβαίωσεν ἡ Σάρα, ἀλλὰ πῶς τὸ γνωρίζετε ;

—Εἶνε ἀπλούστατον κυττάζετε ἐδῶ !

Ἐλησιάζομεν εἰς τὸν τοῖχον, ὅστις ἦτο γυμνὸς καὶ ὀλίγον τι ὑγρὸς καὶ παρετηρήσαμεν τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐδεικνυεν ὁ Βόββ. Τέσσαρες ἢ πέντε τρίχες βαρεῖται καὶ φαίνεται ἦσαν κολλημέναι εἰς τὸν τοῖχον εἰς τὸ σημεῖον, μέχρι τοῦ ὁποῖου ἔφθανε τὸ προσδιορισθὲν ὑπὸ τοῦ φίλου μου ἀνάστημα τοῦ Ἰωάννου Ριτς.

—Ὁ φονευθεὶς θὰ συνέλθῃ ἔξαφνα, εἶπεν ὁ Βόββ, καὶ ὁ ἐπιτεθεὶς θὰ τὸν ἐκτύπησεν καὶ θὰ τὸν συνέλθῃ μὲ τὸ σῶμά του ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν τοῖχον, σφίγγων μὲ τὰς χεῖρας τὸν λαμποῦ τοῦ ταιλαιπώρου

γέροντος, ἔως ὅτου τὸν ἐπιξεν ἐντελῶς. Ἐπειτα τὸ σῶμα ἔπεσε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ ἔδαφος, εἰς τὴν θέσιν ὅπου τὸν εὐρίσκον τὸ πρωί. Ἄλλ' ἐδῶ δὲν ἔχω πλεόν τι νὰ ἐξετάσω. Ἄς ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὰς ἄλλας αἰθούσας.

Διήλθομεν διὰ τῆς βιβλιοθήκης καὶ εἰσῆλθομεν εἰς τὸν περικλινθῆσαν θάλαμον.

—Ἐδῶ ἐβάλαμεν πάλιν ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των καὶ τὰ ἐτακτοποιήσαμεν, εἶπεν ἡ μὴς Οὐίλσον. Ὑπάρχει ὁμοῦ ἓν μικρὸν παραπέτασμα τοῦ τοῖχου, τὸ ὁποῖον φέρει ἀκόμη φανερὰ τὰ ἴχνη τῆς ἀγριότητος τοῦ ἀγνώστου καταστροφῆος.</

Ἀπὸ τὰς θυέλλας τῆς Βουλῆς

— Ἐμένα βαστοῦν ἀκόμα τὰ χέρια μου!

Ἡ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΙΡΑ

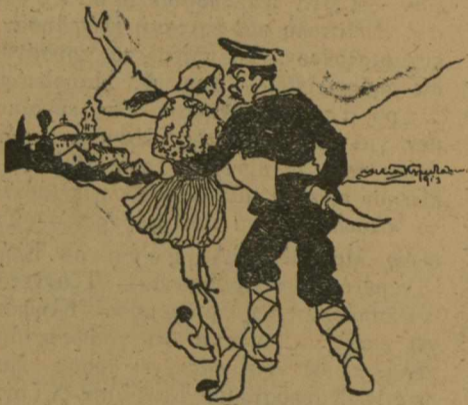

Ὁ θρόνος τοῦ Ἐρυθροῦ Τσάρου

Τὴν φουσκώνουν ἀέρα νὰ..... μεγαλώη

Ἡ Συμμαχία

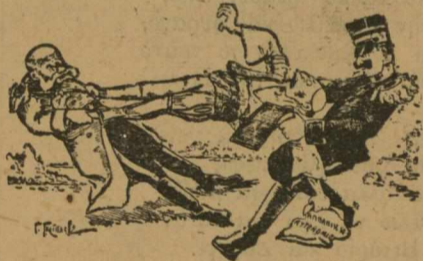

Πῶς ἤρχισε

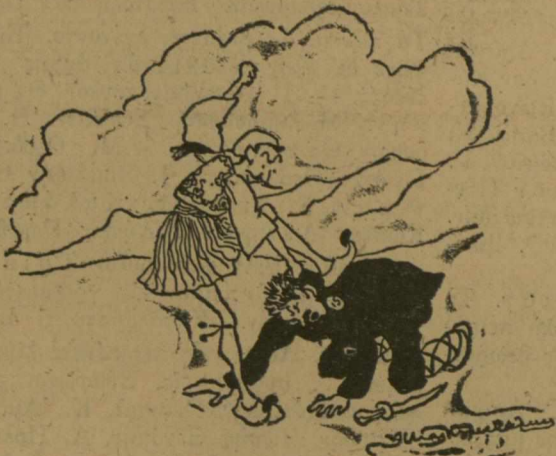

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς... Πα-
δείας ἐν Ἀλβανίᾳ

Ἀλβανικὰ μαλλιοτραβήγματα

Τὰ κατόπιν τῆς Αὐτονομίας

Καὶ πῶς ἐτελείωσε!...

— Ἐχομε ἓνα παιδί ἄντρα μου
χρυσό. Δὲν ζητάει φαγὶ παρὰ μιὰ
φορὰ τὴν ἡμέρα. Τί λὸς γὰ τὸ κά-
γομε. — ... Μὰ ποιητὴ!

Ἡ Διευθύντρια τοῦ ἐν Ἀλ-
βανίᾳ Ἀρσακείου